

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého rozšířeného senátu)

25. října 2018 *

„Žaloba na neplatnost a žaloba na náhradu škody – Zaměstnanci SATCEN – Smluvní zaměstnanci – Právní moc unijních soudů – Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Článek 24 SEU – Články 263, 268, 270 a 275 SFEU – Článek 47 Listiny základních práv a svobod – Rovné zacházení – Rozhodnutí 2014/401/SZBP a 2009/747/SZBP – Odvolací komise SATCEN – Námitka protiprávnosti – Žádost o pomoc – Podmínky administrativního šetření – Odvolání z funkce – Disciplinární řízení – Propuštění ze zaměstnání – Zásada řádné správy – Požadavek nestrannosti – Právo být vyslechnut – Přístup ke spisu – Mimosmluvní odpovědnost – Předčasná návrhová žádání směřující k náhradě újmy – Nemajetková újma“

Ve věci T-286/15,

KF, zastoupená A. Kunst, advokátkou, a N. Macaulaym, barrister,

žalobkyně,

proti

Satelitnímu středisku Evropské unie (SATCEN), zastoupenému L. Defalquem a A. Guillermem, advokáty,

žalovanému,

podporovanému

Radou Evropské unie, zastoupené F. Naertem a M. Bauerem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je jednak návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ředitele SATCEN ze dne 5. července 2013 o zahájení disciplinárního řízení proti žalobkyni, odvolání žalobkyně s funkce a zamítnutí její žádosti o pomoc a na zrušení rozhodnutí odvolací komise SATCEN ze dne 26. ledna 2015, jímž se prvně uvedená rozhodnutí potvrzují, a jednak návrh podaný na základě článku 268 SFEU a znějící na náhradu údajně utrpěné újmy,

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, L. Madise, R. da Silva Passos (zpravodaj), K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. října 2017,
vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

A. K satelitnímu středisku Evropské unie

- 1 Satelitní středisko Evropské unie (SATCEN) bylo zřízeno rozhodnutím Rady ministrů Západoevropské unie (dále jen „ZEU“) ze dne 27. června 1991 o vytvoření střediska pro využívání satelitních údajů, které bylo přijato na základě rozhodnutí uvedené Rady ze dne 10. prosince 1990 o spolupráci ve vesmíru v rámci ZEU. Podle rozhodnutí Rady ministrů ZEU ze dne 27. června 1991 bylo satelitní středisko ZEU vytvořeno jakožto pomocný orgán ZEU a nemělo samostatnou právní subjektivitu.
- 2 Prohlášením z Marseille (Francie) ze dne 13. listopadu 2000 vzala Rada ministrů ZEU na vědomí, že Rada Evropské unie vyjádřila dne 10. listopadu 2000 v zásadě souhlas se zřízením satelitního střediska v podobě agentury v rámci Evropské unie zahrnujícího příslušné části stávajících struktur satelitního střediska ZEU.
- 3 SATCEN tedy bylo zřízeno společnou akcí Rady 001/555/SZBP ze dne 20. července 2001 (Úř. věst. 2001, L 200, s. 5; Zvl. vyd. 18/01, s. 187) a svou činnost zahájilo od 1. ledna 2002. V bodě 4 odůvodnění uvedené společné akce se uvádí, že „[s]atelitní středisko Evropské unie by mělo mít právní subjektivitu, současně by však mělo udržovat úzké spojení s Radou a mít patřičně na zřeteli obecnou politickou odpovědnost Evropské unie a jejích orgánů“.
- 4 Dne 30. března 2010 členské státy ZEU společným prohlášením rozhodly o zrušení této organizace od 30. června 2011, mimo jiné z toho důvodu, že „vstupem Lisabonské smlouvy v platnost byla zahájena nová etapa pro evropskou bezpečnost a obranu“.
- 5 Rada následně přijala rozhodnutí 2014/401/SZBP ze dne 26. června 2014 o SATCEN o zrušení společné akce 2001/555 o zřízení satelitního střediska Evropské unie (Úř. věst. 2014, L 188, s. 73), které je nyní platným právním rámcem pro SATCEN.
- 6 Z bodu 2 odůvodnění a z článku 5 tohoto rozhodnutí vyplývá, že SATCEN je provozován jakožto „autonomní evropská schopnost“ a má právní subjektivitu, která je nezbytná pro plnění jeho funkcí a dosažení jeho cílů.
- 7 Podle čl. 2 odst. 1 a 3 uvedeného rozhodnutí spočívají základní úkoly SATCEN v tom, že podporuje rozhodovací proces a činnost Unie v oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), zejména v oblasti společné bezpečnostní a obranné politiky (SBOP), včetně misí a operací Unie pro řešení krizí, a to takovým způsobem, že v souladu s článkem 3 poskytuje na žádost Rady nebo vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku produkty a služby, které jsou výsledkem využívání příslušných vesmírných kapacit a doplňujících údajů včetně satelitních a leteckých snímků, jakož i související služby.
- 8 V článku 3 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2014/401 se stanoví, že Politický a bezpečnostní výbor vykonává v rámci pravomoci Rady politický dohled nad činnostmi SATCEN a vydává politické pokyny k prioritám SATCEN, zatímco vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku vykonává jeho operační řízení.

- 9 SATCEN je tvořen třemi operačními odbory, a sice operačním odborem, odborem rozvoje schopností a odborem informačních technologií. Dále SATCEN zahrnuje odbor vnitřní správy a finanční sekci.
- 10 Ředitel SATCEN je podle čl. 7 odst. 3 rozhodnutí 2014/401 zákonným zástupcem tohoto subjektu. Podle čl. 7 odst. 4 a 6 druhého pododstavce písm. e) rozhodnutí 2014/401 je tentýž ředitel pověřen přijímáním všech ostatních zaměstnanců SATCEN a dále veškerými personálními záležitostmi.
- 11 Pokud jde o zaměstnance SATCEN, tito se podle čl. 8 odst. 1 a 3 rozhodnutí 2014/401 skládají ze smluvních zaměstnanců jmenovaných ředitelem SATCEN a z vyslaných odborníků. Podle čl. 8 odst. 5 tohoto rozhodnutí se správní radě uděluje pravomoc vypracovat na návrh ředitele služební řád SATCEN, který přijímá Rada. Na základě totožného ustanovení v rámci společné akce 2001/555 Rada přijala rozhodnutí 2009/747/SZBP ze dne 14. září 2009 o pracovním řádu SATCEN (Úř. věst. 2009, L 276, s. 1, dále jen „pracovní řád SATCEN“).
- 12 Pokud jde o spory mezi SATCEN a jeho zaměstnanci ve věci otázek, na které se vztahuje pracovní řád SATCEN, v čl. 28 odst. 5 pracovního řádu SATCEN se stanoví:

„Byla-li vyčerpána první možnost (interní administrativní odvolání), může zaměstnanec požádat o vyřešení před odvolací komisí [SATCEN].

Složení, fungování a zvláštní postupy této komise jsou uvedeny v příloze X“.

- 13 V článku 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN se stanoví:

„Rozhodnutí odvolací komise jsou pro obě strany závazná. Proti těmto rozhodnutím se nelze odvolat. Odvolací komise může:

- a) napadené rozhodnutí zrušit nebo potvrdit;
- b) kromě toho nařídit [SATCEN], aby nahradilo majetkovou škodu, která zaměstnanci vznikla počínaje dnem, kdy zrušené rozhodnutí nabylo účinku;
- c) dále nařídit, aby [SATCEN] proplatilo do výše stanovené odvolací komisí odůvodněné výdaje, které vznikly navrhovateli[...].“

- 14 V příloze X bodu 1 pracovního řádu SATCEN se stanoví:

„Odvolací komise má pravomoc urovnávat spory vzniklé v souvislosti s porušením tohoto pracovního řádu nebo pracovních smluv podle článku 7 pracovního řádu. Za tímto účelem rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím ředitele podaných současnými nebo bývalými zaměstnanci nebo jejich dědici či zástupci.“

- 15 V příloze X bodu 4 písm. b) pracovního řádu SATCEN se rovněž stanoví, že odvolatel před odvolací komisí SATCEN (dále jen „odvolací komise“) „může ve lhůtě dvaceti dnů od oznámení napadeného rozhodnutí [...] podat písemnou žádost, aby odvolací komise toto rozhodnutí zrušila nebo změnila. Tato žádost se podává vedoucímu odboru vnitřní správy a personálního odboru SATCEN, který potvrdí její přijetí a zahájí postup ke svolání odvolací komise“.
- 16 Pokud jde konečně o složení odvolací komise SATCEN, z přílohy X bodu 2 písm. a), b) a e) pracovního řádu SATCEN vyplývá, že se skládá z předsedy a dvou členů, které jmenuje správní rada SATCEN na období dvou let z řad osob, které nejsou zaměstnanci SATCEN, a že odměny předsedy a členů odvolací komise stanoví správní rada SATCEN.

B. Skutkové okolnosti sporu a napadená rozhodnutí

- 17 Žalobkyně, KF, byla přijata SATCEN jakožto smluvní zaměstnankyně od 1. srpna 2009 na dobu tří let s pracovním zařazením na místo vedoucí odboru vnitřní správy. Dne 31. ledna 2010 potvrdil ředitel SATCEN po uplynutí její zkušební doby s konečnou platností přijetí na její pracovní místo a v tomto ohledu uvedl, že žalobkyně „vykonáv[ala] práci s nezbytnou mírou ohleduplnosti, diplomacie, a zároveň rozhodnosti při oznamování svých rozhodnutí“.
- 18 V rámci každoročního hodnocení za rok 2010 vypracoval zástupce ředitele SATCEN dne 28. března 2011 o žalobkyni hodnotící zprávu, podle níž byly považovány její celkové pracovní výsledky za nedostatečné a byla jí udělena nejnižší známka. Zástupce ředitele SATCEN měl mimo jiné za to, že „s ohledem na širokou škálu úkolů v administrativní oblasti [bylo] naprosto nezbytné, aby [KF] důvěřovala svým zaměstnancům při plnění pracovních úkolů, které [spadaly] plně do jejich pravomocí“ a že by měly „být zejména zohledňovány mezilidské vztahy v převážně mezinárodním prostředí, které se vyznačuje značnou mírou citlivých otázek, aby bylo zabráněno zbytečnému napětí mezi pracovníky“. Tyto závěry a způsob provedení hodnocení žalobkyně zpochybnila.
- 19 Dne 27. března 2012 v rámci každoročního hodnocení za rok 2011 zástupce ředitele SATCEN uvedl, že u žalobkyně byl zaznamenán oproti předchozímu roku pozitivní vývoj a měl za to, že její celkové pracovní výsledky byly s přihlédnutím k úsilí, které vynaložila, uspokojivé. Rovněž uvedl, že v tomto úsilí „je třeba s cílem dosáhnout zlepšení ve vedení týmu administrativních pracovníků nadále důrazně pokračovat“ a že „její způsob výkonu vedoucí funkce stále vyvoláv[al] opakované všeobecné stížnosti, které byly vnímány v určitých případech jako soustavný pracovní tlak“. Pokud jde o část hodnotící zprávy věnovanou nápravě a mezilidským vztahům, zástupce ředitele uvedl, že žalobkyně musí vynaložit skutečné úsilí při vedení svého týmu a vyvarovat se neodůvodněného nátlaku a více důvěřovat svým spolupracovníkům. Žalobkyně k této hodnotící zprávě rovněž předložila připomínky a uvedla, že mezilidské vztahy byly podle ní v jejím odboru na velice dobré úrovni, zatímco komunikace s dalšími vedoucími odborů byla často napjatější z důvodu nedorozumění, které bylo někdy zvyšováno nejasnými e-mailovými zprávami, což vedlo k podezírání, obviňování, a v důsledku ke zhoršení vztahů na pracovišti“.
- 20 Dne 24. května 2012 byla žalobkyni prodloužena její pracovní smlouva na dobu čtyř let, tj. až do 31. července 2016.
- 21 V rámci každoročního hodnocení za rok 2012 pověřil ředitel SATCEN interním sdělením ze dne 17. října 2012 zástupce ředitele, aby získal od zaměstnanců informace o nápravě a mezilidských vztazích v rámci SATCEN. V tomto interním sdělení ředitel SATCEN uvedl, že zvláštní pozornost je třeba zaměřit na zaměstnance s vedoucími pravomocemi, zejména na vedoucí odboru, přičemž případně je třeba identifikovat možné situace, v nichž dochází k psychologickému nátlaku nebo k obtěžování a které mohou u podřízených vyvolávat úzkost, ztrátu sebedůvěry a motivace či dokonce pláč.
- 22 Dne 14. listopadu 2012 podalo dvanáct zaměstnanců SATCEN řediteli a zástupci ředitele stížnost, v níž poukazovali na „obtížnou situaci, které čelí po více než tři roky při jejich úsilí o plnění svých pracovních úkolů obvyklým způsobem“, a uváděli, že tato situace „vyplývá z jednání a chování vedoucí odboru vnitřní správy [KF]“.
- 23 Z kraje roku 2013 zástupce ředitele SATCEN v návaznosti na výše uvedené interní sdělení ze dne 17. října 2012 ve věci nápravy a mezilidských vztahů rozeslal 40 zaměstnancům SATCEN z více odborů dotazník, v němž je požádal, aby prostřednictvím odpovědí na otázky s možností výběru ohodnotili mezilidské vztahy s jejich vedoucím odborem. Interním sdělením ze dne 7. března 2013 zástupce ředitele SATCEN informoval ředitele SATCEN, že s ohledem na odpovědi na tento dotazník „je vzhledem k obecně negativním odpovědím zaměstnanců odboru vnitřní správy nepochybné, že existuje skutečný problém v oblasti mezilidských vztahů s vedoucí odborem vnitřní správy [KF]“.

- 24 Interním sdělením ze dne 8. března 2013 požádal ředitel SATCEN zástupce ředitele SATCEN podle článku 27 pracovního řádu SATCEN o zahájení interního šetření vůči žalobkyni.
- 25 Interní šetření spočívalo v dotazníku formou otázek s možností výběru, který byl dne 12. června 2013 rozeslán 24 zaměstnancům SATCEN, na jehož základě mělo být zjištěno, zda se setkali s určitým druhem chování ze strany žalobkyně (s uvedením jejího jména) a zda se na nich samých či dalších zaměstnancích projeví určité důsledky dotčeného chování. V dotaznících byli zaměstnanci rovněž vyzváni k tomu, aby k doložení svých odpovědí uvedli jakákoli případná svědectví či důkazy. Zaměstnanci měli odpovědět do 20. června 2013 a z 24 oslovených jich šest na dotazník neodpovědělo.
- 26 V mezidobí žalobkyně v reakci na každoroční hodnocení za rok 2012, podle kterého byly její celkové pracovní výsledky opět považovány za neuspokojivé, jednak dopisem ze dne 20. března 2013 napadla uvedené hodnocení a jednak požádala ředitele SATCEN, aby přijal nezbytná opatření k odstranění situace obtěžování, kterému byla vystavena.
- 27 Dne 2. července 2013 zástupce ředitele SATCEN dokončil své šetření a konstatoval, že skutky vytýkané žalobkyni byly prokázány. Podle vyšetřovací zprávy se žalobkyně dopouštěla „úmyslného, opakovaného a soustavného či systematického jednání s cílem diskreditovat či ponížit dotčené osoby“, „a toto jednání přičítané [KF] bylo potvrzeno a s ohledem na jeho povahu, četnost a dopad na určité zaměstnance [bylo] charakterizováno jako psychické obtěžování“.
- 28 E-mailovou zprávou od ředitele SATCEN ze dne 3. července 2013, k níž byla připojena vyšetřovací zpráva, byla žalobkyně vyrozuměna o závěrech vyšetřovací zprávy interního šetření. V téže e-mailové zprávě předvolal ředitel SATCEN žalobkyni k pohovoru na den 5. července 2013 s cílem zahájit postup podle článku 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN.
- 29 Rozhodnutím ze dne 5. července 2013 vzal ředitel SATCEN na vědomí, že po skončení svého šetření dospěl zástupce ředitele SATCEN k závěru, že bylo potvrzeno chování vytýkané žalobkyni, které je s ohledem na jeho povahu, četnost a dopad na některé zaměstnance SATCEN psychickým obtěžováním. Na základě těchto důvodů a po vyslechnutí žalobkyně téhož dne rozhodl ředitel SATCEN o zahájení disciplinárního řízení před disciplinární komisí proti žalobkyni (dále jen „rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení“) a dále o odvolání žalobkyně z funkce s ponecháním mzdy (dále jen „rozhodnutí o odvolání z funkce“).
- 30 Dne 23. srpna 2013 rozhodl ředitel SATCEN o složení disciplinární komise a informoval o něm žalobkyni.
- 31 Žalobkyně podala dne 28. srpna 2013 řediteli SATCEN stížnost v rámci administrativy proti rozhodnutím o zahájení disciplinárního řízení a odvolání z funkce ze dne 5. července 2013, proti rozhodnutí o složení disciplinární komise ze dne 23. srpna 2013 a proti rozhodnutí, ve kterém ředitel SATCEN implicitně zamítl její žádost o poskytnutí pomoci z důvodu údajného psychického obtěžování.
- 32 Dne 11. září 2013 bylo s konečnou platností stanoveno složení disciplinární komise, přičemž bylo konstatováno, že žalobkyně konkrétně nezpochybnila žádného z původně jmenovaných členů.
- 33 Dopisem ze dne 4. října 2013 zamítl ředitel SATCEN stížnost podanou žalobkyní dne 28. srpna 2013. Měl za to, že rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení a odvolání z funkce byla odůvodněna informacemi, které byly uvedeny ve vyšetřovací zprávě interního šetření. Pokud jde o žádost o pomoc z důvodu údajného psychického obtěžování směřujícího vůči žalobkyni, měl ředitel SATCEN za to, že z výsledků předběžného šetření, jež bylo v reakci na tuto žádost provedeno, nevyplývá, že by jakékoli jednání, které by bylo možné přičítat zaměstnancům SATCEN, mohlo představovat psychické obtěžování žalobkyně.

- 34 Dne 25. října 2013 předložil ředitel SATCEN podle článku 10 přílohy IX pracovního řádu SATCEN disciplinární komisi zprávu, která byla rovněž předána žalobkyni.
- 35 Dne 1. listopadu 2013 předložila žalobkyně dopis předsedovi disciplinární komise, ve kterém jej požádala o poskytnutí lhůty 45 dnů na přípravu své obhajoby. Rovněž požadovala kopie veškerých dokumentů, jež byly využity během interního šetření, a navrhla, aby před disciplinární komisi bylo předvoláno 12 zaměstnanců, kteří podepsali dne 14. listopadu 2012 stížnost na žalobkyni, 18 zaměstnanců, kteří v rámci interního šetření vyplnili dotazník formou otázek s možností výběru, a konečně i sdělení totožnosti šesti zaměstnanců, kteří na tento dotazník odmítli odpovědět.
- 36 Dopisem ze dne 21. listopadu 2013 odepřel vedoucí správy SATCEN přístup žalobkyně k jejím e-mailovým zprávám a dalším dokumentům z jejího počítače a služebního mobilního telefonu.
- 37 Dopisem ze dne 28. listopadu 2013 předseda disciplinární komise vyrozuměl žalobkyni o datu slyšení u disciplinární komise, které bylo plánováno na den 13. nebo 14. ledna 2014. V témže dopise ji požádal, aby předložila písemné vyjádření disciplinární komisi alespoň týden před konáním slyšení. Žalobkyně předložila písemné vyjádření dne 21. prosince 2013.
- 38 Dne 2. prosince 2013 podala žalobkyně odvolání odvolací komisi, které směřovalo jednak proti rozhodnutí ředitele SATCEN ze dne 4. října 2013, kterým byla zamítnuta její stížnost proti rozhodnutím o odvolání z funkce, zahájení disciplinárního řízení a zamítnutí žádosti o pomoc, a jednak proti rozhodnutí ze dne 21. listopadu 2013, na které je odkazováno v bodě 36 výše.
- 39 Dopisem ze dne 9. prosince 2013 požádala žalobkyně předsedu disciplinární komise o odklad ústního jednání. Rovněž uvedla jména třinácti svědků, jejichž předvolání navrhovala.
- 40 Dopisem ze dne 16. prosince 2013 rozhodl předseda disciplinární komise o tom, že datum slyšení plánované na den 13. nebo 14. ledna 2014 nebude změněno a vyrozuměl žalobkyni o svém rozhodnutí vyslechnout dva ze svědků, které navrhla.
- 41 E-mailovou zprávou ze dne 17. prosince 2013 požádala žalobkyně předsedu disciplinární komise, aby odstoupil ze své funkce člena uvedené komise s ohledem na to, že byl zapojen do postupu, který se jí týkal. Žalobkyně rovněž zopakovala svůj návrh na vyslechnutí svědků a uvedla, že jí nebylo podáno žádné vysvětlení stran kritérií, na jejichž základě byla tato žádost zamítnuta.
- 42 Téhož dne podala žalobkyně řediteli SATCEN stížnost proti rozhodnutí disciplinární komise ze dne 16. prosince 2013, které je připomenuto v bodě 40 výše.
- 43 Po ústním jednání, které se konalo dne 13. ledna 2014, přijala disciplinární komise dne 4. února 2014 odůvodněné stanovisko, podle kterého měla jednomyslně za to, že žalobkyně porušila pracovní povinnosti, a dále doporučila snížit platovou třídu žalobkyně minimálně o dvě třídy, aby již dále nemohla zastávat místo s pracovní náplní vedoucího pracovníka.

- 44 Po vyslechnutí žalobkyně dne 25. února 2014 ředitel SATCEN rozhodl dne 28. února 2014 o propuštění žalobkyně ze zaměstnání skončením pracovního poměru z disciplinárních důvodů (dále jen „rozhodnutí o propuštění“), přičemž toto rozhodnutí nabylo účinku po uplynutí lhůty jednoho měsíce od tohoto data. V tomto rozhodnutí ředitel SATCEN konstatoval:

„Vzhledem k závažnosti Vašeho pochybení, jak vyplývá ze zprávy ředitele pro disciplinární komisi, které bylo potvrzeno odůvodněným stanoviskem disciplinární komise, k nemožnosti Vašeho přeřazení na místo, které by úrovní a náplní odpovídalo návrhu disciplinární komise, a k tomu, že odmítáte uznat nevhodnost Vašeho chování, jsem v souladu s článkem 7 přílohy IX [pracovního řádu SATCEN] rozhodl, že Vám ukládám tuto sankci:

– propuštění ze zaměstnání skončením pracovního poměru se SATCEN.

Váš pracovní poměr se na základě čl. 7 odst. 3 písm. a) bodu vii) [pracovního řádu SATCEN] ukončuje uplynutím lhůty jednoho měsíce od okamžiku oznámení tohoto rozhodnutí.“

- 45 Proti rozhodnutí o propuštění podala žalobkyně dne 17. dubna 2014 stížnost v rámci administrativy, která byla zamítnuta rozhodnutím ředitele SATCEN ze dne 4. června 2014. Dne 12. června 2014 napadla žalobkyně rozhodnutí o propuštění u odvolací komise.
- 46 V rozhodnutí ze dne 26. ledna 2015 (dále jen „rozhodnutí odvolací komise“), které bylo doručeno žalobkyni dne 23. března 2015, zamítla odvolací komise návrhová žádání žalobkyně, která se domáhala zrušení rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení a rozhodnutí o jejím odvolání z funkce. Odvolací komise, která zamítla veškeré důvody, které vnesla žalobkyně proti rozhodnutí o propuštění, dále v částečném rozsahu uvedené rozhodnutí zrušila, a to výlučně v rozsahu, v němž bylo datum vstupu uvedeného rozhodnutí o propuštění v platnost stanoveno na 31. března 2014, a nikoli na 4. dubna 2014.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 47 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 28. května 2015 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 48 Samostatným podáním došlým dne 4. června 2015 požádala žalobkyně o anonymitu, která jí byla přiznána rozhodnutím Tribunálu ze dne 29. července 2015.
- 49 Tribunál poté, co poskytl účastníkům řízení příležitost, aby se vyjádřili, rozhodnutím ze dne 13. ledna 2016 přijatým na základě čl. 69 písm. d) jednacího řádu projednávanou věc přerušil až do vydání konečného rozhodnutí ve věci C-455/14 P, H v. Rada a Komise. Po vyhlášení rozsudku ze dne 19. července 2016, C-455/14, H v. Rada a Komise řízení pokračovalo.
- 50 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. dubna 2016 podala Rada návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání SATCEN.
- 51 Po odchodu soudce zpravodaje, který byl původně určen, byla tato věc přidělena novému soudci zpravodaji přidělenému k devátému senátu, kterému byla tudíž tato věc přidělena.
- 52 Usnesením ze dne 27. října 2016 vyhověl předseda devátého senátu Tribunálu návrhu Rady na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice.
- 53 Dne 17. července 2017 předal Tribunál věc devátému rozšířenému senátu.

54 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí, kterým se zamítá její žádost o pomoc, rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, rozhodnutí o odvolání z funkce, rozhodnutí o propuštění a rozhodnutí odvolací komise (dále společně jako „napadená rozhodnutí“);
- případně zrušil rozhodnutí ředitele SATCEN ze dne 4. října 2013, kterým se zamítá její stížnost proti rozhodnutí, jímž se zamítá její žádost o pomoc, rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení a rozhodnutí o odvolání z funkce, a dále zrušil rozhodnutí ředitele SATCEN ze dne 4. června 2014, kterým se zamítá její stížnost proti rozhodnutí o propuštění;
- uložil SATCEN povinnost zaplatit žalobkyni jako náhradu majetkové újmy částku odpovídající nevyplacené mzdě a částku ve výši 500 000 eur jako náhradu vzniklé nemajetkové újmy;
- uložil SATCEN náhradu nákladů řízení spolu s úroky vypočtenými na základě 8 % sazby.

55 SATCEN navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu na neplatnost a na náhradu škody podanou žalobkyní „vzhledem k nedostatku pravomoci Tribunálu EU o nich rozhodovat“;
- podpůrně tuto žalobu zčásti odmítl jako nepřipustnou a zčásti zamítl jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

56 Rada na jednání v podstatě podpořila první bod návrhových žádání SATCEN.

III. Právní otázky

57 Projednávaná žaloba sestává z návrhu na neplatnost a z návrhu na náhradu újmy.

58 SATCEN sice formálně nevznáší námitku nepřipustnosti na základě čl. 130 odst. 1 jednacího řádu, nicméně se dovolává jednak nedostatku pravomoci Tribunálu a jednak nepřipustnosti žaloby.

A. K pravomoci Tribunálu

59 Žalobkyně ve své žalobě tvrdí, že Tribunál má pravomoc rozhodovat o její žalobě a uvádí, že ačkoli bylo SATCEN zřízeno společnou akcí Rady, na spor týkající se tohoto subjektu se nevztahuje vyloučení pravomoci unijních soudů v oblasti ustanovení SZBP, jež je stanoveno v čl. 24 odst. 1 SEU a v článku 275 SFEU.

60 Žalobkyně v tomto smyslu předně uvádí, že napadená rozhodnutí jsou výlučně administrativními nebo disciplinárními rozhodnutími, která se týkají personálního řízení. Taková rozhodnutí se tudíž podle ní jasně odlišují od politických či strategických opatření, jež jsou přijímána v rámci SZBP, přičemž vyloučení pravomoci unijních soudů se týká pouze posledně uvedených opatření.

61 Žalobkyně dále tvrdí, že podle judikatury Soudního dvora jsou orgány, instituce a jiné subjekty Unie jednající v rámci SZBP povinny ctít ústavní zásady a základní práva, jejichž dodržování má Soudní dvůr zajišťovat. Vzhledem k tomu, že se projednávaný spor týká základních práv žalobkyně, je podle žalobkyně dána pravomoc unijních soudů.

- 62 V tomto ohledu je podle žalobkyně třeba vykládat pravomoc Soudního dvora Evropské unie pro účely přezkumu legality rozhodnutí, jimiž se stanoví omezující opatření, která vyplývá z čl. 275 druhého pododstavce SFEU, v tom smyslu, že se vztahuje na veškerá rozhodnutí, v souvislosti s nimiž je tvrzeno, že došlo k porušení základních práv fyzické osoby, a tudíž se uplatní na situaci žalobkyně.
- 63 Žalobkyně konečně tvrdí, že nemá k dispozici žádný právní prostředek použitelný u vnitrostátního soudu a že vzhledem k tomu, že Smlouvy zavedly úplný systém procesních prostředků a řízení, nelze připustit, aby taková rozhodnutí, jako rozhodnutí dotčená v projednávané věci, nepodléhala žádnému soudnímu přezkumu.
- 64 V tomto ohledu žalobkyně v podstatě tvrdí, že možnost předložit na základě pracovního řádu SATCEN záležitost odvolací komisi, které přísluší přezkum jejích nároků, nelze stavět na roveň soudnímu přezkumu ve smyslu relevantních ustanovení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 a Listiny základních práva Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 65 SATCEN tvrdí, že Soudní dvůr Evropské unie musí ctít jakožto unijní orgán zásadu svěření pravomocí. Vzhledem k tomu, že žádné z ustanovení Smluv nesvěřuje Tribunálu pravomoc rozhodovat o sporech mezi SATCEN a jeho zaměstnanci, Tribunál se musí prohlásit za nepříslušný, ledaže by porušil zásadu svěření pravomocí rozšířením svých pravomocí nad rámec pravomocí stanovených ve Smlouvách.
- 66 SATCEN na podporu své argumentace tvrdí, že čl. 263 pátý pododstavec SFEU umožňuje orgánu Unie, aby při zřízení instituce nebo jiného subjektu přezkum legality aktů přijatých uvedenou institucí nebo jiným subjektem svěřil jinému soudnímu orgánu než unijnímu soudu.
- 67 Na základě tohoto ustanovení primárního práva tudíž podle SATCEN mohla Rada v čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN stanovit pravomoc odvolací komise ve věcech rozhodování sporů mezi SATCEN a jeho zaměstnanci.
- 68 Odvolací komise je tedy zvláštním soudním orgánem, jehož výlučná pravomoc, kterou umožňuje čl. 263 pátý pododstavec SFEU, je překážkou pro založení pravomoci unijních soudů rozhodovat v projednávaném sporu.
- 69 Vyloučení pravomoci Soudního dvora Evropské unie rozhodovat o sporech mezi SATCEN a jeho zaměstnanci je podporováno rozhodnutím zástupců vlád členských států Unie zasedajících v Radě ze dne 15. října 2001 o výsadách a imunitách přiznaných Institutu bezpečnostních studií SATCEN a jeho orgánům a zaměstnancům, v jehož článku 6 bylo stanoveno, že na zaměstnance SATCEN se vztahuje jurisdikční imunita v souvislosti s akty, které přijímají při plnění svých úkolů.
- 70 Toto rozhodnutí vyjadřovalo výslovnou vůli členských států vyjmout spory týkající se plnění pracovních úkolů zaměstnanci SATCEN z pravomoci jak vnitrostátních, tak i unijních soudů. SATCEN tvrdí, že na rozdíl od protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83 s. 266), který sice stanovuje vynětí úředníků a zaměstnanců Unie z pravomoci soudů, avšak zároveň podřizuje spory mezi úředníky a zaměstnanci Unie a orgány Unie pravomoci Soudního dvora, rozhodnutí uvedené v bodě 69 nestanoví obdobnou pravomoc Soudního dvora Evropské unie stran SATCEN.
- 71 SATCEN dále s odkazem na rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, *Elitaliana v. Eulex Kosovo* (C-439/13 P, EU:C:2015:753) tvrdí, že rozhodnutí přijatá v oblasti SZBP, jež se však týkají administrativních výdajů, spadají pod pravomoc Soudního dvora Evropské unie pouze tehdy, existují-li rozhodnutí, jež se dotýkají rozpočtu Unie. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci se napadená rozhodnutí netýkají rozpočtu Unie, nýbrž příspěvků členských států s výjimkou Dánska, je tedy třeba pravomoc Tribunálu vyloučit.

- 72 SATCEN dále v duplice uvádí, že unijní soudy v zásadě nemají pravomoc přezkoumávat akty, které přijaly orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie spadající pod SZBP. Jinak by tomu bylo pouze tehdy, pokud by rozhodnutí, kterým se zřizuje instituce nebo subjekt, který jedná v oblasti SZBP, nebo jeho pracovní řád výslovně stanovily pravomoc Soudního dvora Evropské unie rozhodovat spory mezi uvedenou institucí nebo jiným subjektem a jejich zaměstnanci.
- 73 V souvislosti se SATCEN přitom jeho zřizovací akt ani jeho pracovní řád nezakládá pravomoc Soudního dvora Evropské unie pro přezkum legality aktů, které byly přijaty ve vztahu k jeho zaměstnancům.
- 74 Žalobkyně v replice tvrdí, že argumentace SATCEN je zpochybněna rozsudkem ze dne 19. července 2016, H v. Rada a Komise, (C-455/14 P, EU:C:2016:569).
- 75 V tomto rozsudku podle žalobkyně Soudní dvůr konstatoval, že nedostatek pravomoci Tribunálu na základě článku 24 SEU a článku 275 SFEU se nemůže vztahovat na rozhodnutí, jež jsou přijata v oblasti pracovníprávních sporů. Akty, jimiž je řízen personál, ačkoli byly přijaty v kontextu SZBP, tudíž nejsou vyňaty z pravomoci unijních soudů.
- 76 Žalobkyně dále s odkazem na bod 55 rozsudku ze dne 19. července 2016, H v. Rada a Komise, (C-455/14 P, EU:C:2016:569) uvádí, že nedostatek pravomoci unijních soudů by v projednávané věci vedl v rozporu se zásadou rovného zacházení k rozdílnému zacházení se zaměstnanci SATCEN a zaměstnanci jiných subjektů spadajících pod SZBP, jako je Evropská obranná agentura a Evropská služba pro vnější činnost (ESVČ). Žalobkyně tvrdí, že zaměstnanci v zaměstnaneckém poměru k těmto jiným subjektům mají možnost obrátit se na Soudní dvůr.
- 77 SATCEN naopak tvrdí, že z rozsudku ze dne 19. července 2016, H v. Rada a Komise, (C-455/14 P, EU:C:2016:569) vyplývá, že v případě neexistence výslovné pravomoci unijních soudů, jak je uvedena v bodě 72 výše, má Soudní dvůr Evropské unie v oblasti SZBP pouze pravomoc přezkoumávat legalitu aktů, jimiž je řízen personál, jež se týkají zaměstnanců vyslaných členskými státy, aby zamezil jakémukoli narušení rovného postavení ve vztahu k odborníkům vyslaným unijními orgány, na které se i nadále na základě služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) vztahuje pravomoc Soudního dvora Evropské unie.
- 78 Řešení uvedené v rozsudku ze dne 19. července 2016, H v. Rada a Komise (C-455/14 P, EU:C:2016:569), tedy nelze přenést na situaci žalobkyně, která je smluvním zaměstnancem SATCEN, a nikoli vnitrostátním odborníkem, kterého by vyslal členský stát nebo unijní orgán.
- 79 SATCEN dále tvrdí, že Soudní dvůr Evropské unie by neměl pravomoc ani v případě vnitrostátního odborníka vyslaného k SATCEN, neboť taková pravomoc není stanovena v rozhodnutí jeho správní rady o vyslaných národních odbornících ze dne 18. července 2007.
- 80 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 24 odst. 1 druhého pododstavce poslední věty SEU a čl. 275 prvního pododstavce SFEU unijní soudy v zásadě nemají pravomoc ve vztahu k ustanovením SZBP ani k aktům přijatým na jejich základě (viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H v. Rada a Komise C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 39 a citovaná judikatura).
- 81 V tomto ohledu je SZBP vymezena v čl. 24 odst. 1 prvním pododstavci SEU tak, že se vztahuje na všechny oblasti zahraniční politiky a všechny otázky týkající se bezpečnosti Unie, včetně postupného vymezení společné obranné politiky, která by mohla vést ke společné obraně.
- 82 V projednávané věci byla napadená rozhodnutí přijata ředitelem a odvolací komisí SATCEN, což je subjekt který se řídí rozhodnutím 2014/401, přijatým mimo jiné na základě článku 28 SEU, který se týká operativních akcí Unie a spadá do kapitoly 2 hlavy V, jež se týká SZBP. V tomto ohledu, jak vyplývá z bodu 2 odůvodnění a článku 2 tohoto rozhodnutí, spočívá posláním SATCEN v zásadě

v poskytování produktů a služeb, které jsou výsledkem využívání příslušných vesmírných a leteckých pozorovacích kapacit, s cílem podpořit rozhodovací proces a přijímání rozhodnutí a akcí Unie v oblasti SZBP.

- 83 Skutečnost, že napadená rozhodnutí jsou součástí činností subjektu jednajícího v oblasti SZBP nicméně sama o sobě neznamená, že unijní soudy nemají pravomoc rozhodnout projednávaný spor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H. v. Rada a Komise, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 43 a citovaná judikatura).
- 84 Ustanovení čl. 24 odst. 1 druhého pododstavce poslední věty SEU a čl. 275 prvního pododstavce SFEU totiž zavádějí výjimku z pravidla obecné pravomoci, kterou článek 19 SEU přiznává Soudnímu dvoru Evropské unie za účelem zajištění dodržování práva při výkladu a provádění Smluv, a musí být vykládána restriktivně (viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H. v. Rada a Komise, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 40 a citovaná judikatura).
- 85 Stejně tak platí, že i když článek 47 Listiny nemůže založit pravomoc Soudního dvora Evropské unie, pokud ji Smlouvy vylučují, zásada účinné soudní ochrany nicméně znamená, že vyloučení pravomoci unijních soudů v oblasti SZBP musí být vykládáno restriktivně (rozsudek ze dne 28. března 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, bod 74).
- 86 Jak dále vyplývá z článku 2 SEU, který patří k obecným ustanovením této smlouvy, a z článku 21 SEU týkajícího se vnější činnosti Unie, na který odkazuje článek 23 SEU týkající se SZBP, Unie je založena mimo jiné na zásadách rovnosti a právního státu. Samotná existence účinného soudního přezkumu sloužícího k zajištění dodržování ustanovení unijního práva je přitom inherentní existencí právního státu (viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H. v. Rada a Komise, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 40 a citovaná judikatura).
- 87 Jak vyplývá z pracovní smlouvy, byla žalobkyně přijata, aby zastávala funkci vedoucího odboru vnitřní správy SATCEN.
- 88 Projednávanou žalobou se žalobkyně předně domáhá zrušení rozhodnutí o odvolání z funkce, zahájení disciplinárního řízení a propuštění, jimiž ředitel SATCEN rozhodl o jejím odvolání z funkce, zahájení disciplinárního řízení vůči ní a ukončení její pracovní smlouvy z kázeňských důvodů. Dále se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí odvolací komise, která tato tři výše uvedená rozhodnutí v podstatě potvrdila. Dále žalobkyně navrhuje Tribunálu, aby zrušil rozhodnutí, v němž ředitel SATCEN údajně implicitně zamítl její žádost o pomoc podanou z důvodu údajného psychického obtěžování směřujícího vůči její osobě. Žalobkyně se konečně domáhá náhrady majetkové a nemajetkové újmy, kterou utrpěla z důvodu přijetí napadených rozhodnutí.
- 89 Rozhodnutí o odvolání z funkce a rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení byla přijata v návaznosti na administrativní šetření, které následovalo po stížnosti dvanácti zaměstnanců SATCEN, kteří si stěžovali na zhoršenou atmosféru v rámci odboru vnitřní správy a finanční sekce, kterou podle stěžovatelů zapříčinila žalobkyně a skutečnost, že žalobkyně měla každodenní konflikty se svými spolupracovníky, které neustále kritizovala až do té míry, že někteří z nich byli obětmi psychického obtěžování z její strany. V rámci šetření a následně v řízení disciplinární komise řada zaměstnanců spadajících do odboru vnitřní správy a finanční sekce SATCEN uvedla odpovědi na dotazník a svědectví, které tuto kritiku podporují. Stejně tak nadřízení žalobkyně v hodnotících zprávách o žalobkyni za období let 2010 až 2012 zpochybnili její manažerské schopnosti a řízení mezilidských vztahů na pracovišti, které byly pravidelně zdrojem konfliktů.

- 90 Pokud jde o rozhodnutí o propuštění žalobkyně, bylo odůvodněno, jak vyplývá ze stanoviska disciplinární komise, na které je v tomto rozhodnutí odkazováno, tím, že žalobkyni byla vytýkána skutečnost, že se v podstatě opakovaně uchýlovala k nevhodnému chování, zejména ke křiku, očerňujícím a šikanózním připomínkám a k zastrašujícím poznámkám vůči ostatním zaměstnancům odboru vnitřní správy a finanční sekce SATCEN.
- 91 Z toho vyplývá, že výše uvedená rozhodnutí o odvolání z funkce, zahájení disciplinárního řízení a propuštění jsou akty, jimiž je výlučně řízen personál a které s ohledem na jejich důvody, cíle a kontext, v němž byly přijaty, nemají za cíl vést, vymezovat ani provádět SZBP ve smyslu čl. 24 odst. 2 SEU, a konkrétněji neslouží ani k plnění poslání SATCEN, jež se týkají SZBP a která jsou připomenuta v bodech 7 a 82 výše. Tentýž závěr je třeba použít na rozhodnutí odvolací komise, která na základě pravomoci, které jí svěřuje pracovní řád SATCEN (viz body 13 a 14 výše), přijala právně závazné rozhodnutí, jímž byla v podstatě potvrzena tři výše uvedená rozhodnutí.
- 92 Stejně je tomu i v případě implicitního rozhodnutí, který byla zamítnuta žádost o pomoc. Tato žádost o pomoc byla totiž předložena v kontextu disciplinárního řízení, které bylo vedeno proti žalobkyni, neboť žalobkyně v této žádosti v podstatě tvrdila, že obvinění, která se týkala jejího chování, vyplývají ze situace psychického obtěžování její osoby, které bylo důvodem, proč se na SATCEN obrátila se žádostí o pomoc.
- 93 Mimoto je třeba konstatovat, že pracovní řád SATCEN ve své kapitole VII a v příloze IX stanoví disciplinární režim, který se podobá režimu, jenž je stanoven v hlavě VI a v příloze IX služebního řádu, pokud jde jak o administrativní šetření a řízení před disciplinární komisí, tak druhy postihů a skutečnosti, jež je třeba zohlednit pro určení odpovídajícího postihu. Stejně tak se v oddílu 6 přílohy IX pracovního řádu SATCEN stanoví ve znění, které se v zásadě shoduje se znění uvedeným v oddílu 6 přílohy IX služebního řádu, možnost odvolat z funkce zaměstnance, který čelí obvinění ze závažného pochybení.
- 94 Dále se v čl. 28 odst. 1 až 3 pracovního řádu SATCEN stanoví postup upravující administrativní stížnost podávanou řediteli SATCEN, u které je třeba mít za to, že sleduje cíl, který lze srovnat s postupem před zahájením soudního řízení, jenž je stanoven v článku 90 služebního řádu, tj. umožnit dotčeným stranám smírné urovnání jejich sporu.
- 95 Je tudíž třeba mít za to, že projednávaný spor se podobá sporům mezi orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie, nespádajícím do oblasti SZBP, a některým z jeho úředníků či zaměstnanců, které lze předložit unijním soudům na základě článku 270 SFEU, v němž se stanoví, že Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat všechny spory mezi Unií a jejími zaměstnanci (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 6. března 2001, *Dunnett a další v. EIB*, T-192/99, EU:T:2001:72, bod 54).
- 96 V této souvislosti nelze mít za to, že výjimka z pravomoci Soudního dvora Evropské unie stanovená v čl. 24 odst. 1 druhém pododstavci poslední větě SEU a v čl. 275 prvním pododstavci SFEU, kterou je třeba vykládat restriktivně, sahá až tak daleko, že vylučuje pravomoc unijního soudu přezkoumávat legalitu takových aktů, jako jsou akty dotčené v projednávané věci, které vydal jiný subjekt Unie, když unijní soud má v každém případě pravomoc přezkoumávat legalitu totožných aktů, pokud jde o jejich obsah, cíle, které sledují, postup, na základě kterého byly přijaty, a kontext jejich přijetí, pokud se takové akty týkají orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie, jejichž poslání nesouvisí se SZBP (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, *H. v. Rada a Komise*, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 55 a citovaná judikatura).
- 97 Jakýkoli jiný výklad by vedl k vyloučení zaměstnance jiného subjektu Unie spadajícího do SZBP ze systému soudní ochrany, která je poskytována unijním zaměstnancům, což by bylo v rozporu se zásadou rovného zacházení (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2001, *X. v. ECB*, T-333/99, EU:T:2001:25, body 38 až 40).

- 98 Výklad uvedený v bodě 96 výše je podpořen skutečností, že do SATCEN mohou být podle čl. 8 odst. 3 rozhodnutí 2014/401 přiděleni vyslaní úředníci unijních orgánů, kteří – jak SATCEN připustilo na jednání – se mohou po dobu svého vyslání obracet na základě článku 270 SFEU na unijní soudy. Tento výklad je dále podporován pravomocí unijních soudů, jimž podle čl. 11 odst. 3 písm. a) a odstavce 6 rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/1835 ze dne 12. října 2015, kterým se vymezuje statut, sídlo a způsob fungování Evropské obranné agentury, (Úř. věst. 2015, L 266, s. 55), přísluší rozhodovat o žalobách podaných smluvními zaměstnanci této agentury, a které mohou na základě odkazu uvedeného v čl. 6 odst. 2 posledního pododstavce rozhodnutí Rady 2010/427/EU ze dne 26. července 2010 o organizaci a fungování Evropské služby pro vnější činnost [ESVČ] (Úř. věst. 2010, L 201, s. 30) rozhodovat o žalobách podaných smluvními zaměstnanci ESVČ (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H. v. Rada a Komise, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 56).
- 99 Za těchto podmínek má Tribunál pravomoc rozhodovat projednávaný spor. Pokud jde o přezkum legality napadených rozhodnutí, tato pravomoc vyplývá z článku 263 SFEU, a pokud jde o návrhová žádání domáhající se uplatnění mimosmluvní odpovědnosti Unie, z článku 268 SFEU ve spojení s čl. 340 druhým pododstavcem SFEU, přičemž se zohlední čl. 19 odst. 1 SEU a článek 47 Listiny (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, H. v. Rada a Komise, C-455/14 P, EU:C:2016:569, bod 58).
- 100 Tento závěr není zpochybněn ostatními argumenty, které SATCEN uplatnilo.
- 101 Zaprvé je třeba odmítnout argument SATCEN vycházející z ustanovení pracovního řádu SATCEN, který stanovuje pravomoc odvolací komise rozhodovat o sporech mezi SATCEN a jeho zaměstnanci bez možnosti odvolání proti jejímu rozhodnutí.
- 102 Je jistě pravda, jak na jednání uvedla Rada, že mechanismus využití odvolací komise jakožto orgánu pro řešení sporů mezi SATCEN a jeho zaměstnanci lze vysvětlit zvláštní situací SATCEN, které bylo původně součástí ZEU, jež byla mezinárodní mezivládní organizací, a poté od 1. ledna 2002 bylo součástí Unie v její podobě před vstupem v platnost Lisabonské smlouvy (viz body 1 až 3 výše). Za těchto podmínek nebylo možné situaci zaměstnanců SATCEN stavět na roveň situaci zaměstnanců Evropského společenství, kdy se pouze posledně uvedení zaměstnanci mohli podle článku 236 ES (nyní článku 270 SFEU) obracet na Tribunál, čímž bylo odůvodněno, aby byl v rámci SATCEN zřízen takový orgán, jako je odvolací komise, který má pravomoc pro řešení sporů v pracovněprávní oblasti. Nicméně takové rozdílné zacházení se nadále nejeví jako odůvodněné poté, co dne 1. prosince 2009 vstoupila v platnost Lisabonská smlouva, z níž vyplývá, že Unie nahrazuje Evropské společenství a je jeho nástupkyní (článek 1 SEU), a tudíž že se všichni zaměstnanci Unie, kteří spadají pod bývalé Evropské společenství nebo Unii v podobě před vstupem v platnost Lisabonské smlouvy, nacházejí v podobném postavení. Spory mezi SATCEN a jeho zaměstnanci tudíž lze nyní stavět na roveň sporům mezi jakýmkoli zaměstnancem Unie a jeho zaměstnavatelem (viz body 91 až 99 výše).
- 103 Na rozdíl od toho, co na jednání tvrdila Rada, je v tomto ohledu třeba připomenout, že se Rada při přijetí rozhodnutí 2011/411/SZBP ze dne 12. července 2011, kterým se vymezuje statut, sídlo a způsob fungování Evropské obranné agentury a kterým se zrušuje společná akce 2004/551/SZBP (Úř. věst. 2011, L 183, s. 16), rozhodla, že ukončí pravomoc „odvolací komise“ pro rozhodování ve sporech mezi Evropskou obrannou agenturou a jejími smluvními zaměstnanci, která byla dříve stanovena v hlavě VII rozhodnutí Rady 2004/676/ES ze dne 24. září 2004, o služebním řádu Evropské obranné agentury (Úř. věst. 2004, L 310, s. 9). Rozhodnutí 2011/411, v jehož bodě 4 odůvodnění bylo stanoveno, že cílem tohoto rozhodnutí bylo „zohlednit změny Smlouvy o Evropské unii (SEU), k nimž došlo v důsledku ratifikace Lisabonské smlouvy“, v čl. 11 odst. 4 stanovilo příslušnost Soudního dvora Evropské unie k rozhodování takových sporů.
- 104 Zadruhé nelze přijmout argument SATCEN, podle něhož čl. 263 pátý pododstavec SFEU opravňoval Radu, aby odvolací komisi svěřila výlučnou pravomoc rozhodovat ve sporech mezi SATCEN a jeho zaměstnanci a vyloučila takovou pravomoc Tribunálu.

- 105 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr Evropské unie zajišťuje podle článku 19 SEU dodržování práva při výkladu a provádění Smluv. Dále je podle znění čl. 256 odst. 1 první věty SFEU Tribunál příslušný rozhodovat v prvním stupni ve věcech uvedených v člancích 263, 265, 268, 270 a 272 SFEU s výjimkou těch, které jsou v působnosti některého specializovaného soudu zřízeného na základě článku 257 téže Smlouvy, nebo těch, které statut vyhrazuje Soudnímu dvoru. V projednávané věci je pravomoc Tribunálu rozhodovat projednávaný spor založena na člancích 263 a 268 SFEU (viz bod 99 výše).
- 106 Je zajisté pravda, že podle čl. 263 pátého pododstavce SFEU akty zřizující instituce a jiné subjekty Unie mohou stanovit zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob podávaných fyzickými nebo právními osobami proti aktům těchto institucí a jiných subjektů, které vůči nim mají právní účinky.
- 107 Toto ustanovení, na rozdíl od toho, co tvrdí SATCEN, nicméně nelze vykládat v tom smyslu, že by Radě v rámci jejího rozhodnutí o pracovním řádu zaměstnanců SATCEN přiznávalo právo vyloučit ze soudního přezkumu unijních soudů akty, které přijímá ředitel SATCEN a které mají vyvolávat právní účinky v rámci jeho interní činnosti, tím, že udělí odvolací komisi výlučnou pravomoc rozhodovat „bez možnosti podat proti takovému rozhodnutí odvolání“ spory mezi SATCEN a jeho zaměstnanci, jak se uvádí v čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN. Připuštěním takového výkladu by byla dotčena pravomoc unijního soudu zajišťovat „dodržování práva při výkladu a provádění Smluv“, jak je vyžadováno podle čl. 19 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty SEU. Jak uvedla Rada na jednání, „zvláštní podmínky a úpravy“ ve smyslu čl. 263 pátého pododstavce SFEU je třeba vykládat v tom smyslu, že odkazují na zavedení – ze strany uvedené instituce nebo jiného subjektu Unie – čistě interních podmínek a úprav, které předcházejí podání žaloby k soudu a upravují zejména fungování mechanismu interní kontroly nebo průběh řízení pro mimosoudní řešení sporu za účelem vyhnutí se sporu před unijními soudy (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. září 2013, *European Dynamics Luxembourg* a další v. OHIM, T-556/11, EU:T:2013:514, body 59 a 60).
- 108 Z článku 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN přitom vyplývá, že odvolací komise stran rozhodnutí ředitele SATCEN vykonává výlučný přezkum legality jeho rozhodnutí, který je závazný, a že může rovněž rozhodovat o návrzích na náhradu škody podaných zaměstnanci SATCEN.
- 109 Článek 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN tudíž není slučitelný se Smlouvami, konkrétně s článkem 19 SEU a článkem 256 SFEU, neboť stanoví, že odvolací komise má výlučnou pravomoc závazně rozhodovat spory mezi SATCEN a jeho zaměstnanci, přestože o tomto typu žalob je příslušný rozhodovat v prvním stupni Tribunál.
- 110 V tomto kontextu je argument, který vzneslo SATCEN, podle něhož odvolací komise splňuje kritéria nezávislého a nestranného soudu stanovená Evropským soudem pro lidská práva, irrelevantní. Vzhledem k tomu, že Tribunálu přísluší přezkoumávat legalitu takových rozhodnutí, jako jsou rozhodnutí ředitele SATCEN, a rozhodovat o návrhu na náhradu újmy podaném žalobkyní, nelze připustit, že by takový orgán, byť nezávislý a nestranný, mohl plnit takové úkoly namísto unijního soudu.
- 111 Zatřetí, je třeba odmítnout argument SATCEN, podle něhož zástupci vlád členských států Unie zasedající v Radě měli v úmyslu, aby jejich rozhodnutí ze dne 15. října 2001 o výsadách a imunitách SATCEN vedlo k bezvýhradnému vyloučení pravomoci Soudního dvora.
- 112 Toto rozhodnutí se totiž týká výlučně výsad a imunit přiznaných SATCEN a jeho zaměstnancům členskými státy v rámci jejich vnitrostátních právních řádů, a tudíž nijak nesouvisí s pravomocí unijních soudů. Skutečnost, že takové rozhodnutí nevyhrazuje pravomoc Soudního dvora Evropské unie rozhodovat ve sporech mezi SATCEN a jeho zaměstnanci na rozdíl od čl. 11 písm. a) protokolu (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie, který tuto pravomoc stanovuje stran sporů mezi Uníí a jejími zaměstnanci, proto nemůže znamenat, že Tribunál nemůže rozhodovat spory mezi SATCEN a jeho zaměstnanci.

- 113 Začtvrté argument SATCEN, který je založen na rozsudku ze dne 12. listopadu 2015, *Elitaliana v. Eulex Kosovo* (C-439/13 P, EU:C:2015:753), a vychází z nedostatku možnosti financovat napadená rozhodnutí z unijního rozpočtu, je třeba rovněž zamítnout. V poslední uvedené věci totiž Soudní dvůr potvrdil svou pravomoc ve zvláštní situaci, tj. v situaci, kdy byla přijata opatření v oblasti veřejných zakázek v kontextu týkajícím se SZBP a která vedla k výdajům k tíži rozpočtu Unie. V této souvislosti nelze vyloučit pravomoc Tribunálu v projednávané věci na základě okolnosti, že projednávaná věc se takové zvláštní situace netýká, neboť tato pravomoc vyplývá z úvah uvedených v bodech 88 až 99 výše.
- 114 Tribunál má tudíž pravomoc rozhodnout o všech bodech návrhových žádání předložených žalobkyní.

B. K přípustnosti

- 115 Předně je třeba poznamenat, že návrhová žádání žalobkyně domáhající se zrušení rozhodnutí, jimiž ředitel SATCEN zamítl její stížnosti proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, rozhodnutí o odvolání z funkce a rozhodnutí o jejím propuštění musí být považována za návrhová žádání směřující proti těmto čtyřem posledně uvedeným rozhodnutím. Podle ustálené judikatury, která se týká postupu před zahájením soudního řízení stanoveného v článku 90 služebního řádu, který sleduje stejný cíl jako čl. 28 odst. 1 až 3 pracovního řádu SATCEN (viz bod 94 výše), je totiž stížnost zaměstnance a její zamítnutí příslušným orgánem nedílnou součástí komplexního postupu, čímž je žalobou, i když formálně směřuje proti zamítnutí stížnosti zaměstnance, předložen Tribunálu akt, který nepříznivě zasahuje do právního postavení, proti němuž byla stížnost podána (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2000, *De Palma a další v. Komise*, T-203/99, EU:T:2000:213, bod 21 a citovaná judikatura).
- 116 Dále SATCEN ve své žalobní odpovědi v podstatě namítá nepřípustnost veškerých návrhových žádání na neplatnost a náhradu újmy a vznáší dva důvody nepřípustnosti, přičemž první vychází z pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a SATCEN a druhý ze smluvní povahy sporu.
- 117 SATCEN konečně podpůrně namítá nepřípustnost zaprvé návrhových žádání směřujících proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc a zadruhé proti návrhovým žádáním směřujícím proti rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení a zatřetí proti argumentům směřujícím proti řízení před disciplinární komisí.

1. K důvodu nepřípustnosti, vycházejícímu z pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a SATCEN

- 118 SATCEN tvrdí, že pracovněprávní vztah založený mezi žalobkyní a SATCEN brání v tom, aby jednak byla žalobkyně kvalifikována jako třetí osoba ve smyslu článku 263 SFEU a jednak byla založena mimosmluvní odpovědnost Unie.
- 119 Podle SATCEN je třeba odlišovat procesní prostředky na základě článků 263, 268 a 340 SFEU, jež může využít každá fyzická nebo právnická osoba, a pravomoc Tribunál ve sporech mezi Uníí a jejími zaměstnanci, která je stanovena v článku 270 SFEU a v článku 91 služebního řádu. Toto rozlišování je podle SATCEN odůvodněno pracovněprávním vztahem mezi Uníí a jejími zaměstnanci, a tudíž je třeba jej analogicky použít na situaci žalobkyně. Posledně uvedená se tudíž nemůže obracet na Soudní dvůr na základě článků 263, 268 ani 340 SFEU, a to ani tehdy, když nemůže využít procesní prostředek stanovený v článku 270 SFEU vzhledem k tomu, že se služební řád na zaměstnance SATCEN nepoužije.
- 120 Na úvod je třeba nicméně uvést, že argumentace SATCEN spočívá na nesprávném předpokladu, neboť jak bylo uvedeno v bodě 99 výše, pravomoc Tribunálu rozhodovat projednávaný spor je založena na článcích 263 a 268 SFEU.

- 121 Je zajisté pravda, že – jak uvádí SATCEN – z důvodu pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a posledně uvedeným má projednávaný spor zvláštní povahu. Takový vztah by v zásadě vedl k tomu, že na spor mezi zaměstnancem unijního subjektu a jeho zaměstnavatelem by se nevztahovaly články 263, 268 a 340 SFEU, nýbrž článek 270 SFEU.
- 122 Avšak článek 270 SFEU, jak uvádějí účastníci řízení, se na situaci žalobkyně nepoužije. Podle znění tohoto ustanovení má Soudní dvůr Evropské unie pravomoc rozhodovat všechny spory mezi Uníí a jejími zaměstnanci v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu úředníků Unie a pracovním řádu ostatních zaměstnanců Unie (dále jen „pracovní řád ostatních zaměstnanců“). V tomto ohledu z článku 1 a čl. 1a odst. 2 služebního řádu ve spojení s čl. 3a odst. 1 písm. b) pracovního řádu ostatních zaměstnanců vyplývá, že tyto řády se použijí na smluvní zaměstnance instituce nebo jiného subjektu Unie pouze tehdy, je-li to v aktu, kterým byla uvedena instituce nebo jiný subjekt zřízeny, stanoveno. Přitom pokud jde o smluvní zaměstnance SATCEN, není použití služebního řádu a pracovního řádu ostatních zaměstnanců stanoveno v rozhodnutí 2014/401 ani v pracovním řádu SATCEN.
- 123 Z toho vyplývá, že – na rozdíl od tvrzení SATCEN – na žalobu na neplatnost podanou žalobkyní se vztahuje oblast působnosti článku 263 SFEU a na její návrh, v němž se domáhá uplatnění mimosmluvní odpovědnosti Unie, se vztahuje oblast působnosti článku 268 SFEU.

2. K důvodu nepřijatelnosti, vycházejícímu ze smluvní povahy projednávaného sporu

- 124 SATCEN tvrdí, že projednávaná žaloba je nepřijatelná, neboť má čistě smluvní povahu, jelikož napadená rozhodnutí mají svůj původ v pracovní smlouvě žalobkyně.
- 125 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 263 SFEU přezkoumávají unijní soudy pouze legalitu aktů přijatých orgány, jež mají mít pro třetí osoby závazné právní účinky tím, že podstatným způsobem pozmění jejich právní postavení, a tato pravomoc se vztahuje pouze na akty stanovené v článku 288 SFEU, které tyto orgány vydávají za podmínek stanovených Smlouvou, kdy uplatňují své výsady veřejné moci. Naproti tomu akty přijaté orgány, jež jsou součástí ryze smluvního rámce, od kterého jsou neoddelitelné, z důvodu své povahy nepatří mezi akty uvedené v článku 288 SFEU, jejichž zrušení se lze domáhat na základě článku 263 SFEU (viz rozsudek ze dne 10. dubna 2013, GRP Security v. Účetní dvůr, T-87/11, nezveřejněný, EU:T:2013:161, bod 29 a citovaná judikatura).
- 126 Podle čl. 8 odst. 1 rozhodnutí 2014/401 se zaměstnanci SATCEN skládají zejména ze smluvních zaměstnanců. Žalobkyně tak byla přijata na základě uzavření pracovní smlouvy, která je výsledkem souhlasného projevu vůle smluvních stran. Pracovněprávní vztah mezi žalobkyní, a SATCEN má tudíž smluvní povahu.
- 127 Pracovní smlouvu nicméně žalobkyně uzavřela s unijním subjektem, který plní poslání obecného zájmu a jehož „pracovní řád“ je podle čl. 8 odst. 5 rozhodnutí 2014/401 oprávněna přijímat Rada. Na základě totožného ustanovení přijala Rada v rámci společné akce 2001/555 rozhodnutí 2009/747 o pracovním řádu SATCEN (viz bod 11 výše). Pracovní řád zaměstnanců SATCEN se podle jeho čl. 1 odst. 1 použije na veškeré zaměstnance, kteří byli SATCEN přijati na základě pracovní smlouvy.
- 128 I když má pracovněprávní vztah mezi SATCEN a jeho zaměstnanci smluvní povahu, nic to nemění na tom, že se posledně uvedený nachází v právní situaci, která je upravena pracovním řádem SATCEN.
- 129 Obecná ustanovení pracovního řádu SATCEN, který byl jednostranně přijat Radou, která nebyla smluvní stranou pracovní smlouvy uzavřené se žalobkyní, se tudíž použijí povinně na žalobkyni, jakož i na ostatní smluvní zaměstnance SATCEN a jsou nedílnou součástí jejich pracovní smlouvy (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 14. října 2004, Pflugradt v. ECB, C-409/02 P, EU:C:2004:625, body 34 a 35). V tomto ohledu je třeba uvést, že v projednávané věci bod 14 návrhu na uzavření

pracovní smlouvy, který byl učiněn vůči žalobkyni a který posledně uvedená podepsala, uváděl, že „tento návrh na uzavření pracovní smlouvy, jakož i všechny pracovní podmínky se řídí [pracovním řádem SATCEN] [...] a veškerými jeho následnými změnami a tento pracovní řád je nedílnou součástí tohoto návrhu“.

- 130 Projednávaný spor má přitom svůj původ v údajném porušení pracovních povinností žalobkyně, jak jsou stanoveny v pracovním řádu SATCEN. Dále ředitel SATCEN uplatnil své disciplinární pravomoci vůči žalobkyni na základě pracovního řádu SATCEN. Jak vyplývá z čl. 7 odst. 6 druhého pododstavce písm. e) rozhodnutí 2014/401, tyto pravomoci spadají mezi úkoly, které jsou svěřeny řediteli SATCEN ve veškerých personálních záležitostech.
- 131 Ředitel SATCEN tudíž při přijímání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, rozhodnutí o odvolání z funkce a rozhodnutí o propuštění pouze použil pracovní řád SATCEN, který jde nad rámec smluvního vztahu mezi žalobkyní a SATCEN. Projednávaný spor se přitom týká legality těchto rozhodnutí ředitele SATCEN jako takové, jakož i rozhodnutí odvolací komise, která v podstatě zamítla odvolání, které žalobkyně podala proti rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, rozhodnutí o odvolání z funkce a rozhodnutí o propuštění.
- 132 Důvod nepřipustnosti vycházejí ze smluvní povahy projednávaného sporu je tudíž třeba zamítnout.

3. K důvodu nepřipustnosti, který SATCEN vznáší proti návrhovým žádáním, jež směřují ke zrušení rozhodnutí o odmítnutí pomoci.

- 133 SATCEN má za to, že návrhová žádání, která směřují ke zrušení rozhodnutí o odmítnutí pomoci, jsou nepřipustná, jelikož žalobkyně v podstatě nedodržela administrativní postup před zahájením soudního řízení, který je stanoven v pracovním řádu SATCEN.
- 134 Podle čl. 28 odst. 1 až 3 pracovního řádu SATCEN se v případě, že ředitel SATCEN neodpoví ve lhůtě dvou měsíců na žádost, v níž byl vyzván, aby přijal rozhodnutí ve věcech, na které se vztahuje tento pracovní řád, považuje tento stav za implicitní zamítavé rozhodnutí, proti němuž lze podat stížnost ve lhůtě do tří měsíců od data uplynutí lhůty pro odpověď.
- 135 Vzhledem k tomu, že ředitel SATCEN na žádost o pomoc ve smyslu čl. 2 odst. 6 pracovního řádu SATCEN ve dvouměsíční lhůtě stanovené v čl. 28 odst. 1 tohoto pracovního řádu nijak neodpověděl, lze mít za to, že bylo přijato implicitní rozhodnutí o zamítnutí této žádosti o pomoc. V tomto případě je třeba předpokládat, že ředitel SATCEN neměl za to, že skutečnosti předložené na podporu žádosti o pomoc umožňují dostatečně doložit alespoň v základech existenci tvrzených skutečností, na základě nichž vzniká povinnost poskytnout pomoc, což může vést k zahájení administrativního šetření, jsou-li uváděné skutečnosti kvalifikovány jako psychické obtěžování (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2007, *Lo Giudice v. Komise*, T-154/05, EU:T:2007:322, bod 41, a rozsudek ze dne 24. dubna 2017, *HF v. Parlament*, T-570/16, EU:T:2017:283, body 53 až 57).
- 136 V projednávané věci žalobkyně podala řediteli SATCEN žádost o pomoc dne 20. března 2013. Ředitel SATCEN požádal dne 22. března 2013 svého zástupce, aby ověřil informace, které byly v této žádosti uvedeny, v souběhu s interním šetřením, které se týkalo žalobkyně. Ředitel SATCEN přitom neměl za to, že na základě tohoto ověření informací vzešel dostatečný, byť jen neúplný důkaz o existenci tvrzených skutečností, který by odůvodňoval zahájení administrativního šetření, jak potvrzuje e-mail, který mu zaslal zástupce ředitele SATCEN dne 26. srpna 2013 a výsledné zamítnutí stížnosti žalobkyně dne 7. října 2013.

137 Je tudíž třeba mít za to, že žádost o pomoc doručená dne 21. března 2013 byla v souladu s čl. 28 odst. 1 pracovního řádu SATCEN implicitně zamítnuta ve lhůtě dvou měsíců od tohoto data, tj. dne 21. května 2013, a nikoli dne 5. července 2013, jak tvrdí žalobkyně. Jak správně tvrdí SATCEN, proti tomuto implicitnímu rozhodnutí o zamítnutí měla být tedy podle čl. 28 odst. 2 pracovního řádu SATCEN podána stížnost ve lhůtě tří měsíců od okamžiku uplynutí lhůty pro odpověď, tj. nejpozději do dne 21. srpna 2013. Z písemností ve spise nicméně nevyplývá, že by žalobkyně tuto stížnost ve výše uvedených lhůtách podala.

138 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání žalobkyně je třeba v rozsahu, v němž se domáhají neplatnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, odmítnout jako nepřipustná.

4. K důvodu nepřipustnosti, který SATCEN vznáší proti návrhovým žádáním, která směřují ke zrušení rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení

139 SATCEN tvrdí, že žaloba proti rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení nemůže být jako taková projednána, neboť napadnutelným rozhodnutím je rozhodnutí, které bylo přijato na konci disciplinárního řízení. Návrhová žádání žalobkyně směřující ke zrušení rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení musí být tudíž zamítnuta jako nepřipustná.

140 Žalobkyně tuto argumentaci zpochybňuje a podpůrně navrhuje, aby byla přezkoumána legalita rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení pro účely přezkumu legality rozhodnutí o propuštění.

141 V tomto ohledu je třeba uvést, že byla-li zaměstnanci jiného subjektu Unie uložena sankce, je rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení vůči němu pouze přípravným aktem, který nepředjímá konečné stanovisko správního orgánu, a nemůže být tudíž považováno za akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení ve smyslu článku 263 SFEU (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 340 a citovaná judikatura).

142 Návrhová žádání týkající se rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení jsou tedy jako taková nepřipustná, neboť aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení je pouze konečné disciplinární rozhodnutí, tj. rozhodnutí o propuštění.

143 Nepřipustnost návrhu na zrušení směřující proti aktu, který nepříznivě nezasahuje do právního postavení, nicméně neznamená, že by bylo zakázáno na podporu návrhových žádání směřujících proti napadnutelnému rozhodnutí poukazovat na případnou protiprávnost tohoto aktu (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2003, Pessoa a Costa v. Komise, T-166/02, EU:T:2003:73, bod 37 a citovaná judikatura). Proto platí, že i když jsou návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení nepřipustná, je třeba důvody uvedené na podporu těchto návrhových žádání považovat za důvody, které směřují proti rozhodnutí o propuštění, které bylo přijato na konci tohoto řízení.

5. K důvodu nepřipustnosti, který SATCEN vzneslo proti argumentům směřujícím proti řízení před disciplinární komisí

144 Na podporu svého prvního a druhého žalobního důvodu, které směřují ke zrušení rozhodnutí o propuštění, žalobkyně zpochybňuje podmínky, za nichž probíhalo disciplinární řízení před disciplinární komisí.

145 Podle SATCEN musí být výtky směřující proti stanovisku disciplinární komise odmítnuty jako nepřipustné, neboť v případě uvedených výtek je třeba mít za to, že směřují proti stanovisku disciplinární komise jako takovému, které je aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení a proti kterému nebyla podána předchozí stížnost v rámci administrativy.

- 146 V tomto ohledu je však třeba uvést, že rozsudek ze dne 11. července 1968, *Van Eick v. Komise* (35/67, EU:C:1968:39), o který se opírá SATCEN, není relevantní, neboť v uvedené věci Soudní dvůr odmítl jako nepřipustná návrhová žádání, která kromě zrušení samotného stanoviska disciplinární komise směřovala navíc ke zrušení „řízení před disciplinární komisí“.
- 147 Stejně tak v rozsudku ze dne 29. ledna 1985, *F. v. Komise*, (228/83, EU:C:1985:28, bod 16), který cituje SATCEN, Soudní dvůr konstatoval, že by bylo v rozporu se zásadou kontradiktornosti a s právy na obhajobu osoby dotčené disciplinárním řízením, pokud by byl učiněn závěr, že tato osoba nemůže odděleně napadnout stanovisko disciplinární komise s cílem domáhat se jeho zrušení za účelem opakování disciplinárního řízení.
- 148 Z těchto rozsudků tudíž nijak nevyplývá, že se žalobkyně na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení disciplinární sankce, která byla přijata v návaznosti na stanovisko disciplinární komise, nemůže dovolávat vady řízení probíhajícího před uvedenou disciplinární komisí, neboť toto řízení představuje v situaci žalobkyně nezbytný předpoklad pro napadenou sankci propuštění, jak vyplývá ze společného výkladu ustanovení článků 7, 9 a 10 přílohy IX pracovního řádu SATCEN.
- 149 Argumenty vycházející z protiprávnosti řízení před disciplinární komisí jsou tudíž přípustné.
- 150 S ohledem na výše uvedené musí být zaprvé důvody nepřipustnosti, které SATCEN vznáší proti návrhovým žádáním na neplatnost a náhradu škody, v plném rozsahu zamítnuty. Zadruhé projednávaná žaloba je nepřipustná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení a proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc. Zatřetí uvedená žaloba je přípustná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí o odvolání z funkce, rozhodnutí o propuštění a rozhodnutí odvolací komise, a proto je třeba přezkoumat legalitu těchto tří rozhodnutí počínaje rozhodnutím odvolací komise.

C. K věci samé

1. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

a) K legalitě rozhodnutí odvolací komise

- 151 Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí odvolací komise ze dvou skupin důvodů. Zaprvé odvolací komise se měla dopustit porušení práva žalobkyně na účinný prostředek nápravy jednak z důvodu svého složení, které nesplňuje kritéria nezávislého a nestranného soudu, a jednak tím, že nezohlednila většinu ze skutkových a právních argumentů předložených žalobkyní. Zadruhé, odvolací komise se v podstatě měla dopustit řady nesprávných právních posouzení tím, že zamítla odvolání žalobkyně.
- 152 Dále žalobkyně na základě 277 SFEU vznáší námitku protiprávnosti čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN, v podstatě z toho důvodu, že toto ustanovení činí z odvolací komise jediný orgán pro přezkum legality rozhodnutí ředitele SATCEN.
- 153 SATCEN navrhuje, aby byla návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí odvolací komise zamítnuta, neboť posledně uvedená komise poskytuje podle něj dostatečné záruky k zajištění dodržení práva žalobkyně na účinný prostředek nápravy. Její rozhodnutí tudíž mohou být konečná a závazná, jak je stanoveno v čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN.
- 154 Nejprve je třeba zkoumat námitku protiprávnosti čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN, kterou vznáší žalobkyně.

- 155 Podle ustálené judikatury vyjadřuje článek 277 SFEU obecnou zásadu zajišťující každému účastníku řízení právo napadnout za účelem zrušení individuálního rozhodnutí platnost dřívějších aktů unijních orgánů, které představují právní základ tohoto individuálního rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 19. června 2015, *Itálie v. Komise*, T-358/11, EU:T:2015:394, bod 180 a citovaná judikatura).
- 156 Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 SFEU není umožnit účastníku řízení zpochybnění použitelnosti jakéhokoliv aktu obecného charakteru ve prospěch jakékoli žaloby, dosah námítky protiprávnosti musí být omezen na to, co je nezbytné pro vyřešení sporu. Z toho vyplývá, že obecný akt, jehož protiprávnost je namítána, musí být přímo nebo nepřímo použitelný v případě, který je předmětem žaloby, a že musí existovat přímý právní vztah mezi napadeným individuálním rozhodnutím a dotčeným obecným aktem. V tomto ohledu může existence takové souvislosti vyplývat mimo jiné ze zjištění, že akt napadený v původním řízení vychází především z ustanovení aktu, jehož legalita je zpochybňována (viz rozsudek ze dne 27. října 2016, *ECB v. Cerafogli*, T-787/14 P, EU:T:2016:633, bod 44 a citovaná judikatura).
- 157 Konstatování protiprávnosti soudem nemá účinek *erga omnes*, nýbrž má za následek protiprávnost napadeného individuálního aktu, avšak s tím, že ponechává akt s obecnou působností v právním řádu, aniž to má vliv na legalitu ostatních aktů, které byly přijaty na jeho základě a nebyly napadeny ve lhůtě pro podání žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 1974, *Kortner a další v. Rada a další*, 15/73 až 33/73, 52/73, 53/73, 57/73 až 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 a 135/73 až 137/73, EU:C:1974:16, body 37 a 38).
- 158 V projednávané věci čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN, jehož protiprávnosti se žalobkyně dovolává, mimo jiné stanoví, že odvolací komise má pravomoc zrušit nebo potvrdit rozhodnutí ředitele SATCEN, která jsou přijata na základě tohoto pracovního řádu, a rovněž může nařídit náhradu určitých škod, které vznikly zaměstnanci v důsledku protiprávního rozhodnutí ředitele SATCEN (viz bod 13 výše). V tomto ustanovení se dále uvádí, že rozhodnutí odvolací komise jsou „pro obě strany závazná“ a že se proti nim „nelze odvolat“.
- 159 Ze zkoumání pravomoci Tribunálu rozhodnout v projednávané věci přitom vyplývá, že Rada nemohla – aniž by porušila ustanovení článku 19 SEU a článku 256 SFEU – udělit odvolací komisi výlučnou pravomoc s konečnou platností přezkoumávat legalitu rozhodnutí ředitele SATCEN a rozhodovat o návrhu na náhradu škody podaném jeho zaměstnanci v případě, jako je tomu v projednávané věci, kdy je Tribunál příslušný rozhodovat o tomto typu sporů v prvním stupni (viz body 101 až 110 výše).
- 160 Rada se tím, že rozhodnutím 2009/747 zřídila odvolací komisi s výlučnou pravomocí, která nahrazuje pravomoc Tribunálu, a zachováním této odvolací komise i po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, dopustila porušení Smluv, a to konkrétně výše uvedeného článku 19 SEU a článku 256 SFEU. Námítce protiprávnost je tudíž třeba vyhovět a rozhodnout tak, že se na projednávaný případ nepoužije čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN.
- 161 V důsledku toho postrádá rozhodnutí odvolací komise, které bylo přijato na základě pravomocí, které jí svěřuje toto ustanovení, právní základ, a proto musí být zrušeno, aniž je třeba rozhodovat o dalších žalobních důvodech, jež žalobkyně vznáší proti rozhodnutí odvolací komise.
- 162 Protiprávností rozhodnutí odvolací komise není dotčeno dodržení lhůty pro odvolání ze strany žalobkyně, pokud jde o rozhodnutí o odvolání z funkce a propuštění.
- 163 Je pravda, že v důsledku tohoto rozsudku dochází k vyloučení rozhodnutí odvolací komise se zpětnou platností z právního řádu, čímž Tribunál projednává žalobu podanou po uplynutí dvouměsíční lhůty, jež je stanovena v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, prodloužené o lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, jež je stanovena v článku 60 jednacího řádu. Zatímco rozhodnutí o odvolání bylo žalobkyni doručeno dne 5. července 2013 a rozhodnutí o propuštění dne 4. března 2014, projednávaná žaloba byla podána až dne 28. května 2015.

- ¹⁶⁴ Z ustálené judikatury nicméně v rámci článku 263 SFEU vyplývá, že přípustnost žaloby musí být posuzována vzhledem ke stavu existujícímu v okamžiku podání žaloby (rozsudek ze dne 27. listopadu 1984, *Bensider a další v. Komise*, 50/84, EU:C:1984:365, bod 8, a rozsudek ze dne 18. dubna 2002, *Španělsko v. Rada*, C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 a C-22/01, EU:C:2002:230, bod 23).
- ¹⁶⁵ Tribunál přitom k okamžiku podání projednávané žaloby protiprávnost čl. 28 odst. 6 pracovního řádu SATCEN nekonstatoval. Podání odvolání k odvolací komisi rozhodující v souladu s pravomocemi, které jí toto ustanovení udělovalo, tudíž bylo učiněno na právním základě a bylo opravným prostředkem, který v zásadě skýtá žalobkyni prostředek nápravy její situace, neboť předem nebylo možné vyloučit, že odvolací komise zruší napadená rozhodnutí ředitele SATCEN. Podle ustálené judikatury totiž aktům unijních orgánů v zásadě svědčí presumpce legality, a tudíž zakládají právní účinky tak dlouho, dokud nejsou zrušeny svým autorem *ab initio*, zrušeny v rámci žaloby na neplatnost nebo prohlášeny za neplatné v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nebo na námitku protiprávnosti (viz rozsudek ze dne 6. října 2015, *Schrems*, C-362/14, EU:C:2015:650, bod 52 a citovaná judikatura).
- ¹⁶⁶ Mimo jiné s ohledem na právo na účinné prostředky nápravy před soudem, které je zakotveno v článku 47 Listiny, nelze mít tudíž za to, že v důsledku podání odvolání k odvolací komisi ve věci rozhodnutí o odvolání z funkce a propuštění dochází k prekluzi práva žalobkyně napadnout u Tribunálu tato rozhodnutí, jež byla v podstatě potvrzena rozhodnutím odvolací komise (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 21. února 2018, *LL v. Parlament*, C-326/16 P, EU:C:2018:83, bod 35).
- ¹⁶⁷ Za těchto podmínek počala lhůta pro podání žaloby proti těmto rozhodnutím o odvolání z funkce a propuštění žalobkyni běžet až dne 23. března 2015, tj. od okamžiku, kdy jí bylo oznámeno rozhodnutí odvolací komise. Podáním projednávané žaloby proti rozhodnutím o odvolání z funkce a propuštění dne 28. května 2015 žalobkyně tudíž dodržela dvouměsíční lhůtu stanovenou v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, prodlouženou o lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, jež je stanovena v článku 60 jednacího řádu.

b) K legalitě rozhodnutí o propuštění

- ¹⁶⁸ Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí o propuštění vznáší žalobkyně pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení zásady řádné správy a požadavku nestrannosti v průběhu administrativního šetření (první část) a v průběhu řízení před disciplinární komisí (druhá část). Druhý žalobní důvod vychází z porušení procesních pravidel a práv na obhajobu v průběhu administrativního šetření (první část) a v průběhu řízení před disciplinární komisí (druhá část). Třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady presumpce nevinu. Čtvrtý žalobní důvod vychází z toho, že nebyla prokázána věcná správnost vytýkaných skutečností. Pátý žalobní důvod vychází ze zneužití pravomoci.
- ¹⁶⁹ Žalobkyně v první části svého prvního žalobního důvodu a v první části svého druhého žalobního důvodu zpochybňuje postup administrativního šetření. Tribunál proto považuje za vhodné přezkoumat obě tyto části společně, přičemž první vychází z porušení zásady řádné správy a požadavku nestrannosti v průběhu administrativního šetření a druhá z porušení procesních pravidel a práv na obhajobu během uvedeného šetření.

1) K řádnému průběhu administrativního šetření

- ¹⁷⁰ Na úvod je třeba připomenout, že podle čl. 27 odst. 2 pracovního řádu SATCEN může ředitel SATCEN zahájit administrativní šetření s cílem ověřit existenci neplnění povinností stanovených tímto pracovním řádem, pokud získal důkazy, na jejichž základě se lze domnívat, že k takovému neplnění povinností došlo.

171 V článku 1 odst. 1 přílohy IX pracovního řádu SATCEN se stanoví:

„Vždy, když interní šetření odhalí případnou osobní účast zaměstnance nebo bývalého zaměstnance, je o této skutečnosti daná osoba urychleně informována, za předpokladu, že tento postup nemůže vyšetřování poškodit. V žádném případě nelze po ukončení šetření vypracovat závěry se jmenovitým uvedením zaměstnance, aniž by tento zaměstnanec dostal možnost vyjádřit se ke skutečnostem, jež se ho týkají. [V závěrech je uvedeno shrnutí tohoto vyjádření].“

172 V článku 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN se stanoví:

„Po informování dotčeného zaměstnance o všech důkazech ve spisech a po vyslechnutí dotčeného zaměstnance může ředitel na základě vyšetřovací zprávy: [...] c) v případě neplnění povinností ve smyslu článku 27 služebního řádu: i) rozhodnout o zahájení disciplinárního řízení stanoveného v oddíle 4 této přílohy nebo ii) rozhodnout o zahájení disciplinárního řízení před disciplinární komisí.“

173 Pokud je zahájeno řízení před disciplinární komisí, ředitel předloží podle článku 10 přílohy IX pracovního řádu SATCEN uvedené komisi zprávu, v níž musí být jasně uvedeny vytýkané skutečnosti, a popřípadě rovněž okolnosti, za nichž k nim došlo, včetně přitěžujících nebo polehčujících okolností. Zpráva určená disciplinární komisi je přijata po vyslechnutí dotčeného zaměstnance po ukončení šetření a slouží pouze k tomu, aby byly mimo jiné s ohledem na toto vyslechnutí zjištěny skutečnosti a tyto uvedeny do souvislostí s povinnostmi nebo ustanoveními pracovního řádu, jejichž porušení je tomuto zaměstnanci vytýkáno (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 10. června 2016, HI v. Komise, F-133/15, EU:F:2016:127, bod 131).

174 Administrativní šetření má tudíž za cíl vymezit skutky, které jsou vytýkány dotčené osobě, a okolnosti, za nichž k nim došlo, a rovněž umožnit řediteli SATCEN posoudit *prima facie* jejich význam a závažnost, aby si mohl vytvořit názor na to, zda se má obrátit na disciplinární komisi za účelem uložení případné disciplinární sankce.

175 Jak vyplývá z judikatury, orgán pověřený administrativním šetřením disponuje při jeho vedení širokou posuzovací pravomocí (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 16. května 2012, Skareby v. Komise, F-42/10, EU:F:2012:64, bod 38, rozsudek ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise, F-46/11, EU:F:2013:115, bod 124, a rozsudek ze dne 18. září 2014, CV v. EHSV, F-54/13, EU:F:2014:216, bod 43).

176 V tomto ohledu je třeba připomenout, že se podle unijního práva vyžaduje, aby byly v průběhu administrativních postupů dodržovány záruky vyplývající ze zásady řádné správy, jež je zakotvena v článku 41 Listiny. Mezi tyto záruky patří povinnost příslušného orgánu důkladně a nestranně přezkoumat všechny relevantní okolnosti projednávané věci. Právo každého na to, aby jeho záležitosti byly řešeny nestranně, zahrnuje na straně jedné subjektivní nestrannost v tom smyslu, že žádný člen příslušného orgánu, který se věcí zabývá, nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a na straně druhé objektivní nestrannost v tom smyslu, že dotčený orgán musí v tomto ohledu skýtat dostatečné záruky pro vyloučení veškerých pochybností z podjatosti (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155 a citovaná judikatura, v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 11. května 2010, Nanopoulos v. Komise, F-30/08, EU:F:2010:43, bod 189).

177 Právo na řádnou správu dále podle čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Listiny zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout, jakož i právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká. Pokud jde o vedení interních šetření v rámci SATCEN, jsou tato pravidla vyjádřena v čl. 1 odst. 1, který je připomenut v bodě 171 výše, a v článku 2, který je připomenut v bodě 172 výše, přílohy IX pracovního řádu SATCEN.

178 Právě ve světle těchto úvah je třeba zkoumat společně první část prvního žalobního důvodu a první část druhého žalobního důvodu, v nichž žalobkyně zpochybňuje: i) výběr jejího přímého nadřízeného pro vedení interního šetření vůči její osobě; ii) využití dotazníku formou otázek s možností výběru, v němž bylo na žalobkyni jmenovitě odkazováno, jako způsobu vedení interního šetření; iii) skutečnost, že k internímu šetření nebyla přizvána a iv) odepření včasnému přístupu ke spisu k internímu šetření.

i) K výběru osoby provádějící šetření

179 Žalobkyně zpochybňuje jmenování svého přímého nadřízeného, zástupce ředitele SATCEN, pro účely vedení interního šetření vůči její osobě. Podle žalobkyně tento přímý nadřízený postrádal objektivní nestrannost k zahájení šetření, neboť ve svých pracovních vztazích se žalobkyní vždy projevoval předsudky, podjatost a nepřátelství.

180 V tomto smyslu žalobkyně tvrdí, že v rámci dvou žádostí o pomoc z důvodu psychického obtěžování, jehož měla být obětí, vyjádřila pochybnosti vůči zástupci ředitele SATCEN. Žalobkyně rovněž uvádí, že na schůzích, které se konaly za přítomnosti ředitele SATCEN a jeho zástupce, byla terčem urážek a útoků a tyto urážky a útoky byly i součástí tří hodnotících zpráv o její osobě, které vypracoval zástupce ředitele SATCEN. Nepřátelství zástupce ředitele SATCEN vůči žalobkyni lze podle ní rovněž prokázat skutečností, že zástupce ředitele SATCEN jí společně s ředitelem SATCEN svévolně odňal určité pracovní úkoly, „přestože její odbornost nebyla zpochybňována“.

181 V tomto ohledu je třeba předně konstatovat, že z písemností ve spise nevyplývá, že by zástupce ředitele SATCEN svévolně odňal žalobkyni určité pracovní úkoly ani že by posledně uvedená byla za jeho přítomnosti terčem urážek, neboť tato tvrzení jsou podporována pouze poznámkami, které vypracovala sama žalobkyně. Kromě toho, i kdybychom vycházeli z předpokladu, že těmto prohlášením by měla být přiznána určitá důkazní hodnota, je třeba poukázat na to, že zástupce ředitele SATCEN není v těchto prohlášeních označován přímo za toho, kdo žalobkyni odňal určité pracovní úkoly či byl svědkem urážek vůči žalobkyni, které by toleroval.

182 Dále, pokud jde o každoroční hodnotící zprávy, žalobkyně neprokázala, v jakém smyslu by tyto zprávy měly obsahovat urážky a svědčit o podjatosti a nepřátelství ze strany zástupce ředitele SATCEN. Na rozdíl od toho, co zjevně uvádí žalobkyně, hodnocení výsledků hodnoceného zaměstnance přímým nadřízeným, byť kritické, nemůže být stavěno na roveň urážlivým výrokům, a nemůže samo prokazovat podjatost dotčeného přímého nadřízeného.

183 Konečně, co se tvrzení žalobkyně týče, že jmenování zástupce ředitele SATCEN jako osoby provádějící interní šetření bylo nevhodné, neboť proti posledně uvedenému směřovaly žádosti o pomoc podané žalobkyní, je tento argument třeba odmítnout.

184 Je třeba konstatovat, že žalobkyně ve svém vyjádření k hodnotící zprávě, které žalobkyně vypracovala dne 30. května 2011, zástupce ředitele nekritizovala. Následně dne 7. března 2013 ostatně uvedla, že nebyla přijata žádná opatření v návaznosti na její stížnost z roku 2012, podle níž se cítila být obětí psychického obtěžování ze strany finančního ředitele, a nikoli ze strany zástupce ředitele SATCEN.

185 Dále ředitel SATCEN pověřil svého zástupce vedením interního šetření dne 8. března 2013, tj. předtím než žalobkyně předložila svou druhou žádost o pomoc, v níž zpochybňovala chování zástupce ředitele SATCEN.

186 Každopádně je třeba připomenou znění druhé žádosti o pomoc podané žalobkyní, ve které je uvedeno jméno osoby provádějící šetření:

„Tímto Vás oficiálně žádám, abyste přijal opatření za účelem zastavení obtěžování, které směřuje vůči mé osobě a mé funkci [...].

Zejména Vás žádám, aby [finanční ředitel] již nekontrolovat zaměstnance mého odboru a neobracel se na ně ve věcech vnitřních záležitostí oddělení [...] a přestal šířit svůj tendenční názor. Přestože jsem situaci svého ponižování ze září 2012 připisovala pouze jemu, v současnosti shledávám, že proti mně vystupují určití spolupracovníci, kteří zjevně prostřednictvím pomluv a diskreditace mé osoby ovlivňují další kolegy, mimo jiné i zástupce ředitele.“

187 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, taková formulace nemá za cíl zpochybnit přímo účast zástupce ředitele SATCEN na situaci, jejíž obětí byla údajně žalobkyně, nýbrž finančního ředitele. Pokud jde o zástupce ředitele SATCEN jmenovaného za osobu provádějící šetření, žalobkyně totiž pouze tvrdí, že mohl být ovlivněn názorem finančního ředitele. Žádost o pomoc žalobkyně tudíž nestačí k tomu, aby byla konstatována podjatost osoby provádějící šetření.

188 Z informací ve spisu tudíž dostatečným způsobem nevyplývá, že jmenování osoby provádějící šetření mohlo u žalobkyně vyvolat důvodné obavy stran její objektivní nestrannosti pro vedení šetření.

ii) K použití dotazníku formou otázek s možností výběru, který se týkal žalobkyně, v rámci interního šetření

189 Žalobkyně zpochybňuje podmínky interního šetření a tvrdí, že v jeho průběhu SATCEN porušil zásadu řádné správy a požadavek nestrannosti, který z ní vyplývá.

190 Navrhovatelka zpochybňuje skutečnost, že osoba provádějící šetření požádala různé zaměstnance SATCEN o vyplnění dotazníku formou otázek s možností výběru, v jehož názvu byla jmenovitě uvedena a byla v něm spojována s pojmem zastrahování. Žalobkyně dále uvádí, že otázky s možností výběru, které byly uvedeny v tomto dotazníku, byly účelové a značně sugestivní. Žalobkyně má tudíž za to, že rozeslání uvedeného dotazníku představovalo jako takové nevhodný prostředek pro zjištění skutkového stavu.

191 V souvislosti s touto otázkou podle žalobkyně z cíle administrativního šetření týkajícího se případného nesplnění povinností zakládajících disciplinární sankci vyplývá, že je třeba získat veškeré přesné a relevantní informace. V projednávané věci přitom vyšetřovací zpráva interního šetření neuvádí žádný konkrétní incident a podle žalobkyně prokazuje, že se osoba provádějící šetření omezila na shromáždění odpovědí na dotazník a převzetí obecných obvinění, jež v nich byla uvedena.

192 Podle žalobkyně z toho vyplývá, že administrativní šetření bylo podjaté a zaujaté, a tudíž v rozporu se zásadou řádné správy a požadavkem nestrannosti.

193 SATCEN tuto argumentaci žalobkyně zpochybňuje a tvrdí, že dotazník obsahoval i dvě otevřené otázky, přičemž odpovědi na ně je třeba vykládat ve spojení s odpověďmi na část dotazníku, která měla formu otázek s možností výběru.

194 V projednávané věci je třeba připomenout, že řediteli SATCEN byla dne 14. listopadu 2012 podána stížnost, podepsaná dvanácti zaměstnanci, tohoto znění:

„Všichni jsme určitým způsobem dospěli k závěru o nevhodném chování [KF], neboť její rozhodnutí se odvíjejí od toho, kdo o ně žádá, přičemž pravidla uplatňuje podle toho, jak se jí to hodí; setkali jsme se se situací obtěžování a znevažujícího chování vůči některým zaměstnancům. Rovněž jsme byli vystaveni

zásahům do naší odborné práce v oblastech, v nichž nemá odborné znalosti. Toto vše ztěžuje plnění našich každodenních pracovních úkolů a snižuje jejich efektivitu pod stanovenou úroveň. Není normální, že tato zaměstnankyně SATCEN vyhledává každodenní konflikty s někým z nás a těšíme se na okamžiky její nepřítomnosti v kanceláři. Kritika našich spolupracovníků je trvalá a atmosféra na pracovišti neutěšená až škodlivá. Víme o tom, že tato situace je známa i jiným zaměstnancům SATCEN, kteří by Vám mohli případně poskytnout další důkazy na podporu naší stížnosti. Usilujeme o to, abyste po ověření všech důkazů přijal nezbytná opatření k zajištění toho, aby tento způsob jednání, jenž je zcela vzdálen duchu [Unie], se již nikdy neopakoval.“

- 195 Ředitel SATCEN proto zahájil dne 8. března 2013 interní šetření. Podle vyšetřovací zprávy bylo toto interní šetření odůvodněno „mimořádnou závažností situace, o které byl vyrozuměn ředitel SATCEN a která svědčila o tom, že [žalobkyně] neplní povinnosti stanovené pracovním řádem SATCEN“, a jeho cílem bylo „shromáždit skutečnosti, na jejichž základě může být učiněno zjištění o případné situaci, ve které se [žalobkyně] dopouští psychologického obtěžování a zastrašování zaměstnanců, kteří jsou jí přímo podřízeni“.
- 196 Administrativní šetření spočívalo v tom, že dne 12. června 2013 byl 24 zaměstnancům SATCEN rozeslán dotazník formou otázek s možností výběru, nazvaný „Dotazník o obtěžování“, v němž bylo uvedeno: „[o]dpovězte, prosím, na následující otázky, jejichž cílem je ověřit, zda se [KF] vůči Vám případně chovala zastrašujícím způsobem“. Dotazník měl podobu následující tabulky, která obsahovala rámečky určené k zaškrtnutí odpovídající kategoriím chování, s nímž k nim měla přistupovat žalobkyně.

	Otázka	Odpověď		
		Ne	Občas	Často
1	Chybějící nebo nízké uznání, nedostatek důvěry vůči jiným osobám			
2	Nízká míra zapojení do rozhodování			
3	Nízká či nedostatečná komunikace/ informování			
4	Chybějící zpětné informování o výsledcích			
5	Ponižující či útočné poznámky, nátlak, agresivní chování, nevhodné reakce			
6	Urážky týkající se určité osoby nebo odborné způsobilosti			
7	Urážlivé nebo výhružné poznámky, ústní i písemné			
8	Zastrašování, nátlak			

9	Výhrůžky odvetou			
10	Očerňování příspěvků a dosažených výsledků			
11	Zhoršení sociálních vztahů			
12	Pocit izolace, oddělení, vyloučení, odmítnutí, přehlížení, očerňování či zastrašování			
13	Stanovení zjevně nesplnitelných cílů nebo úkolů			
14	Nedostatek práce nebo práce neodpovídající profilu zastávaného pracovního místa			

- 197 Adresátům dotazníků byla rovněž položena otázka, zda v případě, že se setkali s některou z těchto kategorií chování, byly s nimi spojeny některé z následujících důsledků, které byly rovněž uvedeny v podobě tabulky s rámečky pro zaškrtnutí:

	Otázka	Odpověď		
		Ne	Občas	Ano
15	Izolace a tendence ke zhoršování sociálních vazeb			
16	Stále častější chybování, neschopnost soustředit se, snížení výkonnosti, ztráta motivace			
17	Narušení profesního rozvoje a ohrožení profesní dráhy			
18	Problémy duševního a tělesného zdraví, jako např. stres, úzkost, pocit studu a demotivace			
19	Zastrašení, dezorientace, poruchy spánku, deprese nebo zvýšení závažných fyzických či fyziologických problémů			
20	Narušení pravidel na pracovišti			
21	Zvýšený výskyt konfliktů			
22	Zveličování nepodstatných problémů			

- 198 Jak vyplývá z ustanovení a judikatury připomenutých v bodech 170 až 177 výše, cílem administrativního šetření v návaznosti na tvrzení o porušení pracovních povinností, které se týká zaměstnance SATCEN, je prokázat věcnou správnost skutkových zjištění stran skutků, jež jsou uvedenému zaměstnanci vytýkány, a proto musí spočívat v důkladném a nestranném shromáždění veškerých přesných a relevantních důkazů, jež se týkají projednávaného případu. Pokud jde o obsah stížnosti, která byla předložena řediteli SATCEN, v němž je zpochybňován celkový přístup žalobkyně, který je kvalifikován mimo jiné jako „obtěžování“, je na osobě provádějící šetření, aby vyzvala stěžovatele k podložení uváděných skutečností a posoudila jejich podloženost a vzájemnou shodu před tím, než případně přistoupí k jejich právní kvalifikaci.
- 199 Osoba provádějící šetření však rozeslala stěžovatelům a dalším zaměstnancům SATCEN „dotazník o obtěžování“, který obsahoval rubriky s možností výběru, jež v podstatě odpovídaly obecným kategoriím chování, kterými lze charakterizovat „psychické obtěžování“.

- 200 Cílem takové iniciativy tudíž nebylo zjišťování věcné správnosti konkrétních tvrzených skutečností, ale jejím prostřednictvím byli adresáti dotazníku požádáni o to, aby obecně a abstraktně vyjádřili svůj pocit stran kategorií chování, o nichž se domnívají, že by měly být konstatovány u žalobkyně.
- 201 Je pravda, že SATCEN má širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o samotné zahájení šetření a stanovení způsobu jeho provedení v praxi. SATCEN však tím, že rozeslal zaměstnancům, kteří s žalobkyní denně spolupracují, dotazník formou otázek s možností výběru, který se žalobkyně konkrétně a jmenovitě týká, nepostupoval s takovou mírou obezřetnosti a péče, jež je vyžadována ve sporu mezi jiným subjektem Unie a jeho zaměstnancem. Tato iniciativa pouze zhoršila pracovní vztahy mezi žalobkyní a jejími spolupracovníky, ať nadřízenými či podřízenými, aniž by mohla být objektivně zjištěna věcná správnost konkrétních skutečností. Pro hodnocení vlastního chování žalobkyně by byly vhodnější jiné prostředky, zejména dvoustranné schůzky s osobami, které stížnost předložily, aby tak bylo možné v klidu a objektivně vyslechnout důvody, které vznášely, jakož i přímé schůzky se žalobkyní. Na zástupci ředitele bylo, aby po uskutečnění těchto schůzek případně určil, zda se jedná o určité typy chování, jež mohou s ohledem na jejich soustavnou, opakovanou a systematickou povahu a jejich dopady zakládat psychické obtěžování či přinejmenším porušení pracovních povinností žalobkyní.
- 202 Použití takového dotazníku formou otázek s možností výběru s cílem prokázat věcnou správnost obvinění z obtěžování, který osoba provádějící šetření rozeslala 24 zaměstnancům SATCEN, je proto třeba považovat za zjevně nepřiměřené, a tudíž v rozporu s povinností péče, kterou se musí řídit vedení administrativního šetření.
- 203 Je jistě pravda, že jak tvrdí SATCEN, zaměstnanci SATCEN byli rovněž vyzváni, aby souběžně s dotazníkem formou otázek s možností výběru odpověděli na dvě otevřené otázky. Ze samotného znění těchto dvou otázek nicméně vyplývá, že jimi nemůže být zpochybněna zjevně nepřiměřená povaha uvedeného dotazníku. V první otevřené otázce byli dotazovaní zaměstnanci požádáni o to, aby oznámili veškeré skutečnosti nebo události, jež souvisely s případy uvedenými v dotazníku, které označily zaškrtnutím. Případné odpovědi na tuto otázku byly tudíž neoddělitelně spjaté s obecnými kategoriemi protiprávního chování, jež byly v dotazníku uvedeny. Ve druhé otevřené otázce byli dále dotazovaní zaměstnanci vyzváni, aby uvedli, zda byli svědky chování, které představovalo psychické obtěžování jiných zaměstnanců SATCEN ze strany žalobkyně. SATCEN při položení této otázky tedy předpokládalo, že chování uvedené v odpovědi na tuto otázku mohlo, aniž bylo objektivně zkoumáno, být kvalifikováno samotnými dotazovanými zaměstnanci jako psychické obtěžování.
- 204 Z písemností ve spise každopádně vyplývá, že se závěry vyšetřovací, podle nichž je prokázána věcná správnost skutkových zjištění stran jednání, jež jsou vytýkána žalobkyni, opírají pouze o obecné kategorie chování, jež jsou přičítány žalobkyni, aniž uvádějí konkrétní důkaz, který by vyplýval z odpovědí zaměstnanců na dvě otevřené otázky.
- 205 Dále, jak správně tvrdí žalobkyně, osoba provádějící šetření, kterou byl zástupce ředitele SATCEN, nejednala obezřetně, když v „dotazníku o obtěžování“ uvedla jméno žalobkyně. Takovým postupem může být zpochybněna subjektivní nestrannost zástupce ředitele SATCEN, neboť posledně uvedený tímto způsobem odkazoval na odpovědnost žalobkyně z důvodu právně kvalifikovaného porušení kázně, přestože žalobkyně nebyla v uvedené fázi vyslechnuta a dosud nebylo rozhodnuto o zahájení disciplinárního řízení.
- 206 S ohledem na výše uvedené nelze mít za to, že administrativní šetření řádně usilovalo o to, aby byly prokázány konkrétní skutky prostřednictvím pečlivého a nestranného vyhledání veškerých relevantních důkazů projednávaného případu. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že SATCEN nejednal s veškerou péčí, kterou má povinnost vynaložit subjekt Unie ve vztahu ke svým zaměstnancům přijetím opatření, jež jsou přiměřená a vhodná s ohledem na okolnosti dané věci.

207 S ohledem na výše uvedené Tribunál konstatuje, že SATCEN během vedení administrativního šetření porušilo zásadu řádné správy, povinnost péče a požadavek nestrannosti.

iii) K nepřizvání žalobkyně do administrativního šetření

208 Žalobkyně rovněž SATCEN vytýká, že nebyla přizvána k účasti na administrativním šetření, což je v rozporu s jejím právem být vyslechnuta a s čl. 1 odst. 1 přílohy IX pracovního řádu SATCEN.

209 Žalobkyně v tomto smyslu tvrdí, že o tomto administrativním šetření neobdržela v období od měsíce března 2013, v němž bylo toto šetření zahájeno, až do měsíce července 2013, během kterého byla poprvé informována o podmínkách uvedeného šetření, žádné informace. Žalobkyně mimoto tvrdí, že i když byla osobou provádějící šetření poprvé předvolána dne 2. července 2013, byly k tomuto datu již závěry šetření finalizovány.

210 Podle žalobkyně však měla být vyslechnuta, seznámena s informacemi o incidentech, které jí byly vytýkány, a měla jí být stanovena dostatečná lhůta na jejich posouzení.

211 V projednávané věci z písemností obsažených ve spisu vyplývá, že ředitel SATCEN vyrozuměl žalobkyni o zahájení administrativního šetření, které proti ní bylo vedeno, oznámením ze dne 4. dubna 2013, ve kterém bylo odkazováno na článek 27 pracovního řádu SATCEN.

212 E-mailovou zprávou ze dne 3. července 2013 odeslanou v 16:56 hodin poskytl ředitel SATCEN žalobkyni závěry vyšetřovací zprávy. V téže e-mailové zprávě ředitel SATCEN pozval žalobkyni na slyšení plánované na den 5. července 2013 v 10:00 hodin a vyzval ji, aby se vyjádřila k závěrům vyšetřovací zprávy.

213 Podle těchto závěrů měl zástupce ředitele SATCEN za to, že zaměstnanci pracující v bezprostředním okolí žalobkyně „nepochybně potvrdily různé aspekty, kterými se vyznačuje psychické obtěžování“, neboť stran několika obecných kategorií chování, jež byly uvedeny v dotazníku formou otázek s možností výběru, řada z těchto zaměstnanců zaškrtnla rámeček „často“ (a sice u následujících kategorií: „chybějící nebo nízké uznání, nedostatek důvěry vůči jiným osobám“, zaškrtnuto šestkrát; „ponižující či útočné poznámky, nátlak, agresivní chování, nevhodné reakce“, zaškrtnuto sedmkrát; „urážky týkající se určité osoby nebo odborné způsobilosti“, zaškrtnuto třikrát; „urážlivé nebo výhrůžné poznámky“, zaškrtnuto třikrát; „zastrašování, nátlak“, zaškrtnuto sedmkrát; „očerňování příspěvků“, zaškrtnuto třikrát; „pocit zastrašení“, zaškrtnuto čtyřikrát).

214 Dále, pokud jde o zaměstnance, kteří s žalobkyní přímo nepracovali, zástupce ředitele SATCEN ve své vyšetřovací zprávě uvedl, že „byla předložena následující vyjádření: soustavné mikrořízení, které nepřísluší [zaměstnanci] ve třídě A 4; nedostatek důvěry, který vedl k průběžnému křížovému ověřování; kritika zaměstnanců na veřejnosti, bez ohledu na jejich funkci; šíření pomluv o nečinnosti některých vnitřních aktérů; zveličování nepodstatných problémů; nevhodné iniciativy a v některých případech nedodržování rozhodnutí ředitele a zástupce ředitele“.

215 Podle vyšetřovací zprávy z těchto informací zástupce ředitele SATCEN dovodil, že bylo „prokázáno, že chování [KF] bylo úmyslné, opakované a soustavné či systematické a mělo za cíl diskreditovat či ponížit dotčené osoby“, a že „toto chování přičítané [KF] [bylo] potvrzeno a s ohledem na jeho povahu, četnost a dopad na určité zaměstnance jej lze charakterizovat jako psychické obtěžování“.

216 V této souvislosti je třeba uvést, že závěry vyšetřovací zprávy, jež jsou použity k prokázání naplnění znaků skutkové podstaty psychického obtěžování, jsou formulovány velmi obecně a nepřesně, neboť odkazují pouze na obecné kategorie chování přičítané žalobkyni, aniž uvádějí jakýkoli konkrétní incident, čímž byl žalobkyni ztížen výkon jejích práv na obhajobu. Žalobkyni byla dále stanovena lhůta kratší než 48 hodin na to, aby se vyjádřila k této zprávě, ve které byly uvedeny velmi závažné skutky,

které jí byly vytýkány, a kterou bylo uzavřeno šetření, jež bylo zahájeno o několik měsíců dříve. Za těchto podmínek nelze mít za to, že SATCEN vyslechlo žalobkyni v řádném předstihu před tím, než ředitel SATCEN na základě vyšetřovací zprávy vyvodil příslušné závěry.

- 217 Žalobkyně si tedy důvodně stěžuje na to, že SATCEN porušilo pravidlo, podle něhož může ředitel SATCEN vyvodit závěry o interním šetření až poté, co byl dotčený zaměstnanec před tím a řádně vyslechnut, jež je stanoveno v čl. 1 odst. 1 a v článku 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN (viz body 171 a 172 výše), tj. pravidlo, kterým je konkrétně uplatňována obecná zásada ochrany práv na obhajobu zakotvená mimo jiné v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny (viz bod 177 výše).

iv) Ke včasnému přístupu žalobkyně ke spisu interního šetření

- 218 Podle žalobkyně jí byly poskytnuty písemnosti spisu šetření, na jejichž základě odůvodnil ředitel SATCEN rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, až v říjnu 2013, tj. až poté, co bylo dne 5. července 2013 toto rozhodnutí ve skutečnosti přijato. Žalobkyně tudíž neměla k dispozici dostatečné informace, které by jí umožňovaly identifikovat obvinění, která proti ní byla vznesena, či na ně účinně odpovědět, čímž podle žalobkyně bylo rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení v rozporu s článkem 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN.
- 219 Jak vyplývá ze zápisu ze schůze konané dne 5. července 2013 a jak připustilo SATCEN na jednání, v projednávané věci je třeba konstatovat, že spisový materiál, na který odkazovala vyšetřovací zpráva o interním šetření, žalobkyni nebyl poskytnut před rozhodnutím z téhož dne o zahájení disciplinárního řízení, kterým byla ukončena fáze interního šetření.
- 220 Podle téhož zápisu ze schůze měl totiž ředitel SATCEN za to, že žalobkyně nemůže mít v dané fázi přístup k dotazníkům, které vyplnili a podepsali zaměstnanci SATCEN, kvůli pravidlům upravujícím ochranu osobních údajů a obavám o možné odvetě, která by mohla směřovat vůči zaměstnancům, kteří poskytli své výpovědi.
- 221 V tomto ohledu bylo zajisté rozhodnuto, že administrativní šetření bylo v rámci svého šetření vedeného v návaznosti na stížnost povinná poměřit význam dvou práv, která si mohou vzájemně odporovat, a to právo osoby, na kterou byla stížnost podána, aby uplatnila své práva na obhajobu, a právo stěžovatele na to, aby jeho stížnost byla řádně prošetřena, které je vyjádřeno v povinnosti zachovávat důvěrnost, která je uložena administrativě a nutí ji zdržet se jakéhokoli postupu, který by mohl ohrozit výsledky administrativního šetření (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2012, Donati v. ECB, F-63/09, EU:F:2012:193, bod 171).
- 222 V projednávané věci ovšem k takovému poměřování vzájemně si odporujících práv nedošlo, neboť již bylo dosaženo výsledků interního šetření, čímž nemohl být jeho řádný průběh ohrožen poskytnutím výpovědí svědků žalobkyni. To je ostatně důvod, proč se v článku 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN jasně a bezpodmínečně stanoví, že ředitel SATCEN je po ukončení tohoto šetření a před přijetím rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení povinen informovat každého, proti kterému je šetření vedeno, o všech důkazech ve spisu (viz bod 172).
- 223 Každopádně i za předpokladu, že povinnost administrativy zachovávat důvěrnost by mohla odůvodnit omezení práv na obhajobu žalobkyně, ředitel SATCEN nenavrhl dokonce ani to, aby žalobkyni byly zpřístupněny dotčené výpovědi svědků po jejich anonymizaci. Takovou možnost přitom výslovně stanovil zástupce ředitele SATCEN, který při rozesílání dotazníku zaměstnancům SATCEN, jimž byl adresován v rámci šetření, uvedl toto upřesnění: „první stránka obsahuje Vaše jméno, datum a podpis (osoby provádějící šetření a osoby podávající svědectví) a může být zcela oddělena od vlastního dotazníku [...], je-li to nezbytné pro ochranu osoby podávající svědectví“.

224 Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně oprávněně tvrdí, že ředitel SATCEN porušil její právo na přístup ke spisu, jak je stanoveno v čl. 41 odst. 2 Listiny a připomenuto v článku 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN (viz body 172 a 177 výše), když jí před přijetím rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení neposkytl písemnosti ze spisu.

2) K důsledkům vady administrativního šetření

225 Podle ustálené judikatury platí, že k tomu, aby procesní vada vedla ke zrušení dotčeného aktu, je třeba, aby v případě, že by k této vadě nedošlo, mohlo řízení dospět k jinému výsledku (viz rozsudek ze dne 18. září 2015, Wahlström v. Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 21 a citovaná judikatura). Při uvedeném zkoumání bylo konstatováno, že bylo třeba zohlednit všechny okolnosti dané věci, a zejména povahu výhrad a rozsah procesních vad, ke kterým došlo, ve vztahu k zárukám, z nichž zaměstnanec mohl mít prospěch (viz rozsudek ze dne 15. dubna 2015, Pipiliagkas v. Komise, F-96/13, EU:F:2015:29, bod 65 a citovaná judikatura).

226 V projednávané věci bylo v rámci zkoumání opodstatněnosti první části prvního žalobního důvodu a první části druhého žalobního důvodu prokázáno, že SATCEN svým způsobem vedení administrativního šetření, jež se týkalo žalobkyně, porušilo povinnost vést administrativní šetření pečlivě a nestranně a dále porušilo právo žalobkyně být vyslechnuta a její právo na přístup ke spisu.

227 Jak bylo připomenuto v bodech 171 až 173 výše, disciplinární řízení stanovené v příloze IX pracovního řádu SATCEN počítá se dvěma odlišnými fázemi. První fází tvoří pečlivě a nestranně administrativní šetření, které je zahájeno rozhodnutím ředitele SATCEN, poté je vypracována vyšetřovací zpráva a tato fáze je ukončena po vyslechnutí dotčené osoby ke skutkům, které jsou jí vytýkány, vypracováním závěrů na základě uvedené zprávy. Druhou fází tvoří samotné disciplinární řízení, které zahajuje ředitel na základě této vyšetřovací zprávy a které spočívá buď v zahájení disciplinárního řízení bez účasti disciplinární komise, nebo v předložení věci uvedené komisi na základě zprávy vypracované ředitelem SATCEN na základě závěrů interního šetření a vyjádření dotčené osoby k těmto závěrům.

228 Z toho vyplývá, že administrativní šetření je podmínkou k tomu, aby ředitel SATCEN mohl uplatnit svou posuzovací pravomoc ohledně navazujících opatření, která je třeba přijmout, a že tato navazující opatření mohou v konečném důsledku vést k uložení disciplinární sankce. Na základě tohoto šetření a vyslechnutí dotčeného zaměstnance totiž ředitel SATCEN posuzuje, zaprvé zda je třeba zahájit disciplinární řízení, zadruhé zda toto disciplinární řízení musí být případně vedeno před disciplinární komisí, či nikoli a zatřetí skutečnosti, které jsou uvedené komisi předloženy, je-li zahájeno řízení před disciplinární komisí.

229 Vzhledem k tomu, že pravomoc ředitele SATCEN není pravomocí vázanou, nelze vyloučit, že pokud by bylo administrativní šetření vedeno pečlivě a nestranně, mohlo by uvedené šetření vést k jinému původnímu posouzení skutečností a vyvolat odlišné důsledky, takže by mohlo být přijato mírnější rozhodnutí, než je rozhodnutí o propuštění žalobkyně (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2017, Kerstens v. Komise, T-270/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:74, bod 82).

230 Navíc SATCEN tím, že neumožnilo žalobkyni, aby mohla účelně vyjádřit své stanovisko v průběhu administrativního šetření, ji zbavilo možnosti, aby přesvědčila ředitele SATCEN o tom, že bylo možné dospět k jinému původnímu posouzení skutků, které bylo rozhodující pro následný průběh řízení. Za okolností v projednávané věci přitom nelze připustit, že by ředitel SATCEN přijal rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí o propuštění, pokud by se žalobkyně mohla účinně vyjádřit k vyšetřovací zprávě a k písemnostem spisu interního šetření. V důsledku takového řešení by totiž bylo základní právo být vyslechnut, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, a základní právo na přístup ke spisu, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. b)

Listiny, zbaveno své podstaty, protože samotný obsah tohoto práva předpokládá, že dotyčná osoba má možnost ovlivnit dotčený rozhodovací proces (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 14. září 2011, Marcuccio v. Komise, T-236/02, EU:T:2011:465, bod 115).

- 231 Vzhledem k výše uvedenému je třeba návrhovým žádáním žalobkyně směřujícím ke zrušení rozhodnutí o propuštění vyhovět, aniž je třeba se zabývat ostatními žalobními důvody vznesenými na jejich podporu.

c) K legalitě rozhodnutí o odvolání z funkce

- 232 Žalobkyně zpochybňuje legalitu rozhodnutí o odvolání z funkce, přičemž v podstatě vznáší tři žalobní důvody, kdy první vychází z porušení zásady řádné správy a požadavku nestrannosti, druhý z porušení jejích práv na obhajobu a třetí z porušení jejího práva na presumpci nevinu.

- 233 Tribunál považuje za vhodné zkoumat nejprve druhý žalobní důvod, v němž žalobkyně zpochybňuje skutečnost, že rozhodnutí o odvolání z funkce bylo přijato, přestože jí nebyly poskytnuty veškeré důkazy, které byly základem závěrů vyšetřovací zprávy. Tímto neposkytnutím písemností ze spisu před přijetím rozhodnutí o odvolání z funkce byla podle žalobkyně porušena její práva na obhajobu a článek 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN.

- 234 V tomto ohledu je třeba uvést, že článek 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN, jehož porušení žalobkyně tvrdí, se týká závěrů, které může ředitel SATCEN vyvodit z vyšetřovací zprávy, mezi nimiž není uvedeno odvolání zaměstnance, jež je upraveno v článku 18 téže přílohy. Argument vycházející z neposkytnutí písemností spisu v rozporu s článkem 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN musí být proto rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí o odvolání, zamítnut.

- 235 To však nemění nic na tom, že rozhodnutí týkající se odvolání zaměstnance z funkce, které se zakládá na článku 18 přílohy IX pracovního řádu SATCEN, jež je přijato z důvodu údajného závažného pochybení, je nepříznivým individuálním opatřením, při jehož přijímání tudíž musí být dodržena práva na obhajobu, konkrétně právo být vyslechnut. S výjimkou zvláštních řádně prokázaných okolností, tedy rozhodnutí o odvolání z funkce může být přijato až poté, co mohl zaměstnanec užitečně vyjádřit své stanovisko ke skutečnostem uplatněným v jeho neprospěch, na nichž příslušný orgán zamýšlí toto rozhodnutí založit (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2004, De Nicola v. EIB, T-120/01 a T-300/01, EU:T:2004:367, bod 123, a rozsudek ze dne 16. prosince 2015, DE v. EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, bod 57).

- 236 V tomto ohledu z ustanovení čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny vyplývá, že každý má právo na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství. Zaměstnanec SATCEN má tudíž právo na přístup k informacím, které má k dispozici jeho zaměstnavatel a jež mu mohou umožnit seznámit se s obsahem tvrzení, jež odůvodňují odvolání, aby mohl prokázat zejména to, že předmětné jednání nespadá do oblasti jeho odpovědnosti, že není dostatečně závažné na to, aby odůvodnilo rozhodnutí o odvolání, že není dostatečně pravděpodobné nebo je zjevně nepodložené, takže je jeho odvolání z funkce protiprávní (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2012, AX v. ECB, F-7/11 a F-60/11, EU:F:2012:195, bod 101). K dodržení práva být vyslechnut, které je zaručeno čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, je dále rovněž nezbytné, aby administrativa informovala dotčeného zaměstnance s dostatečnou přesností ve stadiu, kdy je od dotčené osoby požadováno předložení jejího vyjádření, o důsledcích, které může z dotčených informací vyvodit (rozsudek ze dne 5. října 2016, ECDC v. CJ, T-395/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:598, bod 60).

- 237 Jak bylo uvedeno v bodě 219 výše, před rozhodnutím o odvolání z funkce, které bylo v projednávané věci přijato souběžně s rozhodnutím o zahájení disciplinárního řízení a které se týkalo těchto skutků, nebyly žalobkyni poskytnuty relevantní informace v držení ředitele SATCEN, tj. přílohy k vyšetřovací

zprávě. Na rozdíl od okolností věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. prosince 2012, AX v. ECB (F-7/11 a F-60/11, EU:F:2012:195), kterého se dovolává SATCEN, v projednávané věci nelze neposkytnutí těchto důkazů odůvodnit potřebou chránit účinnost administrativního šetření, neboť v okamžiku přijetí rozhodnutí o odvolání z funkce již zástupce ředitele SATCEN své šetření dokončil a předal svou vyšetřovací zprávu řediteli SATCEN.

- 238 Z písemností ve spise dále nevyplývá, že by ředitel před přijetím rozhodnutí o odvolání z funkce seznámil žalobkyni se svým úmyslem takové rozhodnutí vůči ní přijmout. E-mailová zpráva ze dne 3. července 2013, v níž uvedený ředitel pozval žalobkyni na slyšení, zmiňovala pouze článek 2 přílohy IX pracovního řádu SATCEN, který se týká navazujících disciplinárních opatření po ukončení administrativního šetření vedeného vůči zaměstnanci, a nikoli jeho odvolání z funkce.
- 239 SATCEN tím, že žalobkyni neinformovalo o navrhovaném opatření odvolání z funkce a neposkytlo jí důkazy, na které odkazovala vyšetřovací zpráva, tudíž porušilo její právo být vyslechnuta a její právo na přístup ke spisu, jak jsou zakotvena v čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Listiny.
- 240 Jak bylo uvedeno v bodě 230 výše, právo být vyslechnuta a právo na přístup ke spisu, jak jsou zakotvena v čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Listiny, předpokládají, že dotyčná osoba má možnost ovlivnit dotčený rozhodovací proces. Neměla-li být tato základní práva zbavena své podstaty, nelze proto vyloučit, že pokud by žalobkyně měla přístup k dokumentům, na nichž bylo založeno rozhodnutí o odvolání z funkce, a pokud by byla včas informována o tom, že ředitel SATCEN má v úmyslu přijmout takové rozhodnutí, měla by žalobkyně možnost ovlivnit obsah rozhodnutí ředitele SATCEN.
- 241 Žalobnímu důvodu, který vychází z porušení práv žalobkyně na obhajobu při přijetí rozhodnutí o odvolání z funkce, je tudíž třeba vyhovět a v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 225 výše tak vede ke zrušení rozhodnutí o odvolání z funkce, aniž je třeba zkoumat další žalobní důvody, jež vznáší žalobkyně.

2. K návrhovému žádání znějícímu na náhradu újmy

- 242 Na podporu svých návrhových žádání znějících na náhradu újmy se žalobkyně dovolává protiprávnosti napadených rozhodnutí. Těmito rozhodnutími jí měla být způsobena majetková újma v podobě ušlé mzdy, mzdových náhrad a nároků, které by obdržela za období mezi dnem nabytí účinku jejího propuštění a dnem uplynutí platnosti její pracovní smlouvy. Z důvodu těchto rozhodnutí jí měla být způsobena nemajetková újma spočívající v podstatě v psychických obtížích a v poškození její profesní bezúhonnosti, kterou žalobkyně vyčíslila celkovou částkou 500 000 eur.
- 243 Podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání jejích orgánů vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání, které je orgánům vytýkáno, skutečné existence škody a existenci příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (rozsudek ze dne 28. dubna 1971, Lütticke v. Komise, 4/69, EU:C:1971:40, bod 10, viz rovněž rozsudek ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 40 a citovaná judikatura).
- 244 Je tudíž třeba ověřit, zda jsou v projednávané věci podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie splněny.

a) K protiprávnosti jednání, které je vytýkáno SATCEN

- 245 Pokud jde o podmínku týkající se protiprávnosti jednání, které je vytýkáno orgánu, z ustálené judikatury vyplývá, že pokud Unie jedná jako zaměstnavatel, má zvýšenou odpovědnost, která se projevuje povinností nahradit veškerou újmu způsobenou svým zaměstnancům jakýmkoli protiprávním jednáním, kterého se jako zaměstnavatel dopustila. Na rozdíl od jakéhokoli jiného jednotlivce totiž spojuje úředníka nebo zaměstnance Unie s orgánem, institucí nebo jiným subjektem, kterému podléhá, pracovněprávní vztah, v rámci kterého existuje rovnováha zvláštních vzájemných práv a povinností, která je především určena k zachování vztahu důvěry, který musí existovat mezi administrativou a jejími úředníky, za účelem zajištění řádného plnění úkolů obecného zájmu svěřených orgánům, institucím a jiným subjektům Unie ve vztahu k občanům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 46, a rozsudek ze dne 12. července 2012, Komise v. Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, bod 103).
- 246 I když judikatura, která je připomenuta v bodě 245 výše, byla přijata v kontextu žalob podaných na základě článku 270 SFEU a článků 90 a 91 služebního řádu, je třeba ji použít *mutatis mutandis* na projednávanou věc. Stejně jako je tomu v případě služebního řádu, ustanovení pracovního řádu SATCEN totiž upravují rovnováhu zvláštních vzájemných práv a povinností, jež se týkají smluvních zaměstnanců SATCEN, za účelem zajištění řádného plnění poslání obecného zájmu, které je svěřeno SATCEN.
- 247 V projednávané věci tudíž stačí pouhé zjištění protiprávnosti, které se dopustilo SATCEN k tomu, aby byla považována za splněnou první ze tří nezbytných podmínek pro vznik odpovědnosti Unie.
- 248 V tomto ohledu ze zkoumání návrhových žádání žalobkyně znějících na zrušení, která jsou základem pro její návrhová žádání znějící na náhradu újmy, vyplývá, že všechna tři rozhodnutí, tj. rozhodnutí o odvolání z funkce, rozhodnutí o propuštění a rozhodnutí odvolací komise, jsou stížena vadami protiprávnosti, v důsledku čehož mohou být zrušena. SATCEN se tudíž přijetím těchto rozhodnutí dopustilo pochybení, které může vést ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, pokud se kromě toho prokáže existence skutečné a určité újmy a dostatečně přímé příčinné souvislosti mezi touto újmou a tímto pochybením.

b) K újmě a příčinné souvislosti

1) K majetkové újmě a příčinné souvislosti

- 249 Žalobkyně se domáhá náhrady majetkové újmy, která jí byla způsobena v důsledku napadených rozhodnutí a odpovídá částce mzdy, na kterou by měla nárok, pokud by i nadále vykonávala svou funkci v rámci SATCEN mezi datem, k němuž byla propuštěna, a datem ukončení pracovního poměru podle pracovní smlouvy.
- 250 V tomto ohledu je pravda, že Tribunál v tomto rozsudku rozhodl o zrušení rozhodnutí o propuštění, kterým byla ukončena platnost pracovní smlouvy žalobkyně. Podle článku 266 SFEU je nicméně na SATCEN, aby přijalo opatření vyplývající z rozsudku, který je mu určen. Tribunál tudíž nemůže – ledaže by předjímal tato opatření nezbytná pro splnění rozsudku – dojít k závěru, že v důsledku zrušení rozhodnutí o propuštění má žalobkyně nezbytně nárok na vyplacení částek, které požaduje, a proto musí být návrhová žádání znějící na náhradu majetkové újmy ve stávajícím okamžiku zamítnuta jako předčasná (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2013, BF v. Účetní dvůr, F-69/11, EU:F:2013:151, bod 75 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 22. května 2014, CU v. EHSV, F-42/13, EU:F:2014:106, bod 56).

- 251 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že orgán, který je autorem zrušeného aktu, aby vyhověl zrušujícímu rozsudku a tento byl vykonán v plném rozsahu, je povinen přijmout opatření nezbytná k odstranění zjištěných protiprávních účinků, což v případě aktu, který již byl proveden, zahrnuje uvedení žalobce do právní situace, ve které se nacházel před přijetím tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 31. března 2004, *Girardot v. Komise*, T-10/02, EU:T:2004:94, bod 84 a citovaná judikatura).
- 252 Článek 266 SFEU rovněž od dotčeného orgánu vyžaduje, aby zabránil tomu, aby jakýkoliv akt určený k nahrazení zrušeného aktu byl stížen týmiž vadami, které byly identifikovány ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 13. září 2005, *Recalde Langarica v. Komise*, T-283/03, EU:T:2005:315, bod 51 a citovaná judikatura).
- 253 Konečně pouze v případě, že je splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku spojeno se zvláštními obtížemi, je dotčený orgán oprávněn přijmout jakékoli rozhodnutí, které spravedlivě vyrovná znevýhodnění vyplývající pro dotčenou osobu ze zrušeného rozhodnutí, a v tomto kontextu s ní může navázat dialog za účelem dosažení dohody, která jí poskytne spravedlivou náhradu za protiprávnost, kterou byla poškozena (viz rozsudek ze dne 24. června 2008, *Andres a další v. ECB*, F-15/05, EU:F:2008:81, bod 132 a citovaná judikatura).
- 254 Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál rovněž nemůže žalobkyni přiznat náhradu majetkové újmy, nejsou-li mu známa opatření, která SATCEN přijme k vyhovění tomuto rozsudku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. června 2006, *Pérez-Díaz v. Komise*, T-156/03, EU:T:2006:153, bod 76 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 5. února 2016, *GV v. ESVČ*, F-137/14, EU:F:2016:14, bod 94 a citovaná judikatura).

2) K nemajetkové újmě a příčinné souvislosti

- 255 Žalobkyně se domáhá náhrady nemajetkové újmy, kterou utrpěla v důsledku přijetí napadených rozhodnutí, které u ní měly vyvolat psychické potíže a poškodit její profesní bezúhonnost, profesní vyhlídky a pracovní schopnosti.
- 256 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury platí, že zrušení protiprávního aktu může samo o sobě představovat vhodnou a v zásadě dostačující nápravu veškeré nemajetkové újmy, kterou tento akt mohl způsobit, ledaže žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu, kterou lze oddělit od protiprávnosti, na jejímž základě byl akt zrušen a která nemůže být tímto zrušením zcela napravena (viz rozsudek ze dne 19. července 2017, *DD v. FRA*, T-742/15 P, nezveřejněný, EU:T:2017:528, bod 72 a citovaná judikatura).
- 257 V projednávané věci je třeba konstatovat, že zrušení rozhodnutí o odvolání z funkce a rozhodnutí o propuštění nemůže napravit nemajetkovou újmu, kterou utrpěla žalobkyně a která byla zapříčiněna protiprávností, již jsou stížena uvedená rozhodnutí.
- 258 Zprvu proti žalobkyni bylo vedeno interní šetření, jehož výsledkem bylo odůvodněno jak rozhodnutí o odvolání z funkce, tak rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí o propuštění. Vyšetřovací zpráva však zpochybňovala chování žalobkyně příliš obecně. Žalobkyni byla dále stanovena příliš krátká lhůta k tomu, aby se vyjádřila k této zprávě, a stěžejní dokumenty z tohoto šetření jí byly poskytnuty až několik měsíců po rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení. Žalobkyně tudíž nutně trpěla psychickými potížemi, které byly zapříčiněny jejím stavem nejistoty ohledně konkrétních skutků, jež jí byly vytýkány – a to bez ohledu na jejich předpokládanou závažnost – a které byly výslovně kvalifikovány jako psychické obtěžování.

- 259 Zadruhé se SATCEN dopustilo zvlášť závažného poškození cti a profesní pověsti žalobkyně, když rozeslalo „dotazníky o psychickém obtěžování“ jiným zaměstnancům SATCEN, v němž byla žalobkyně jmenovitě uvedena, a spojovalo její osobu s kategoriemi chování, kterými se může vyznačovat psychické obtěžování, přestože nebyla vyslechnuta v období po ukončení interního šetření a předtím, než ředitel rozhodl o jejím odvolání z funkce.
- 260 Naproti tomu požadavky žalobkyně, jimiž se domáhá náhrady újmy zapříčiněné situací psychického obtěžování vůči její osobě, musí být zamítnuty. Takovým návrhem se žalobkyně totiž domáhá výsledku, který je totožný s výsledkem, kterého by bylo dosaženo tím, že by bylo vyhověno jejím návrhovým žádáním znějícím na zrušení implicitního rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc z důvodu psychického obtěžování vůči její osobě, které byly zamítnuty jako nepřípustné (viz bod 138 výše). V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že návrhová žádání znějící na náhradu újmy musí být zamítnuta, pokud vykazují úzkou souvislost s návrhovými žádáními směřujícími ke zrušení, jež byla sama zamítnuta (viz rozsudek ze dne 9. září 2010, *Carpent Languages v. Komise*, T-582/08, nezveřejněný, EU:T:2010:379, bod 84 a citovaná judikatura).
- 261 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně utrpěla nemajetkovou újmu, která vznikla z důvodu stavu nejistoty ohledně skutků, které jí byly vytýkány, a poškození její cti a profesní pověsti. Je tedy třeba rozhodnout *ex aequo et bono*, že náhrada ve výši 10 000 eur představuje přiměřenou náhradu této nemajetkové újmy, a uložit proto SATCEN, aby žalobkyni zaplatilo tuto částku.

K nákladům řízení

- 262 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 263 Z výše uvedeného odůvodnění vyplývá, že jelikož žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a SATCEN nemělo ve věci úspěch, je namístě uložit SATCEN náhradu nákladů řízení.
- 264 Naproti tomu je třeba zamítnout návrh žalobkyně směřující k tomu, aby byla SATCEN společně s náhradou nákladů řízení uložena povinnost zaplatit úroky z prodlení. Tento návrh je totiž předčasný a lze o něm případně rozhodnout až v rámci řízení o stanovení výše nákladů řízení.
- 265 Kromě toho podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Rada proto jako orgán, který vstoupil do řízení, ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí odvolací komise satelitního střediska Evropské unie (SATCEN) ze dne 26. ledna 2015 se zrušuje.**
- 2) **Rozhodnutí ředitele SATCEN ze dne 5. července 2013 o odvolání KF z funkce se zrušuje.**
- 3) **Rozhodnutí ředitele SATCEN ze dne 28. února 2014 o propuštění KF se zrušuje.**
- 4) **SATCEN se ukládá zaplatit KF částku 10 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy, kterou utrpěla.**

- 5) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 6) SATCEN ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené KF.**
- 7) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. října 2018.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	2
A. K satelitnímu středisku Evropské unie	2
B. Skutkové okolnosti sporu a napadená rozhodnutí	4
II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	7
III. Právní otázky	8
A. K pravomoci Tribunálu	8
B. K přípustnosti	15
1. K důvodu nepřípustnosti, vycházejícímu z pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a SATCEN	15
2. K důvodu nepřípustnosti, vycházejícímu ze smluvní povahy projednávaného sporu	16
3. K důvodu nepřípustnosti, který SATCEN vznáší proti návrhovým žádáním, jež směřují ke zrušení rozhodnutí o odmítnutí pomoci.	17
4. K důvodu nepřípustnosti, který SATCEN vznáší proti návrhovým žádáním, která směřují ke zrušení rozhodnutí o zahájení disciplinárního řízení	18
5. K důvodu nepřípustnosti, který SATCEN vzneslo proti argumentům směřujícím proti řízení před disciplinární komisí	18
C. K věci samé	19
1. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení	19
a) K legalitě rozhodnutí odvolací komise	19
b) K legalitě rozhodnutí o propuštění	21
1) K řádnému průběhu administrativního šetření	21
i) K výběru osoby provádějící šetření	23
ii) K použití dotazníku formou otázek s možností výběru, který se týkal žalobkyně, v rámci interního šetření	24
iii) K nepřizvání žalobkyně do administrativního šetření	29
iv) Ke včasnému přístupu žalobkyně ke spisu interního šetření	30
2) K důsledkům vady administrativního šetření	31
c) K legalitě rozhodnutí o odvolání z funkce	32
2. K návrhovému žádání znějícímu na náhradu újmy	33

a) K protiprávnosti jednání, které je vytýkáno SATCEN.....	34
b) K újmě a příčinné souvislosti	34
1) K majetkové újmě a příčinné souvislosti	34
2) K nemajetkové újmě a příčinné souvislosti	35
K nákladům řízení	36